CHARLOTTE PAINE

Paradoxul iubirii

Traducerea și adaptarea în limba română de

FLAVIA VOINEA

ALCRIS

Capitolul 1

Umbra avionului se așternu peste vârfurile copacilor. Alanna Powell se uită pe fereastră, iar inima îi bătu mai repede când reuși să vadă aeroportul. Părul blond închis îi încadra chipul frumos. Bărbia ascuțită avea un aer voluntar, iar ochii violeți, cea mai atrăgătoare trăsătură a ei, străluceau. Totuși, buzele fin conturate trădau o urmă de vulnerabilitate.

Când avionul atinse pista de aterizare, se uită cu și mai multă atenție spre terminalul „Sosiri", cu toate că știa că era imposibil să-l zărească pe Kurt de la o asemenea distanță.

Alanna simți un nod în gât: dacă n-o va aștepta? Cu o mișcare hotărâtă a capului, alungă acest gând. Îi telefonase cu o zi în urmă să-l anunțe că se întorcea de la Minneapolis și acceptase s-o întâmpine la aeroport

fără să stea pe gânduri. Nici măcar nu așteptase explicația, pregătită cu grijă, despre faptul că voia să le facă o surpriză părinților ei.

Ce făcea dragostea din oameni! Nu-l văzuse pe Kurt de două luni, de la vacanța de Paște. Atunci îi arătase foarte clar că era atras de ea, dar știa că foarte multe se puteau întâmpla în acest interval.

Avionul se opri, iar ea își desfăcu centura, grăbindu-se spre ieșire, alături de ceilalți pasageri. Își aranjă instinctiv ținuta; nasturii fustei erau încheiați, cu excepția ultimiilor doi care permiteau picioarelor zvelte să se dezvăluie la fiecare pas.

Kurt nu se vedea printre persoanele care veniseră în întâmpinarea pasagerilor. Își privi ceasul și văzu că avionul aterizase la timp. Poate că fusese reținut, își spuse ea, mergând din ce în ce mai încet.

O figură familiară de bărbat era aplecată asupra unei țâșnitori, iar inima ei tresări, plină de bucurie. Toate temerile ei dispărură în momentul în care-l recunoscu.

– Kurt! exclamă ea.

Alergă spre el, abia atingând podeaua.

– Am crezut că ai uitat de mine!

El se ridică și se întoarse, iar Alanna îi sări în brațe. În ultima clipă, își dădu seama de greșeala făcută.

– Tu!

În vocea ei se simțea furie și surprindere, în egală măsură, dar era prea târziu să se îndepărteze, pentru că el îi înconjurase talia cu brațele.

– Nu te opri acum!

Un zâmbet cinic îi înflori pe buze.

– Dacă tot țin locul fratelui meu, aș putea să primesc și sărutul care i se cuvine!

– Nu!

Mâna lui se încleștă cu vigoare în părul ei arămiu, ca s-o împiedice să se miște. În ciuda împotrivirii, tânăra nu putu scăpa nici de sărutarea apăsată, nici de îmbrățișarea puternică.

În secunda următoare, îi dădu drumul. Ochii lui albaștri, pătrunzători, se fixară asupra obrajilor ei, roșii ca focul.

– Cum îndrăznești! șuieră ea, furioasă.

Cu ochii pe jumătate închiși, bărbatul o privi cu atenție și un zâmbet larg îi apăru pe buzele care, cu doar câteva clipe în urmă, o sărutaseră.

– Dă-mi biletul, ca să-ți iau bagajele. Îți sugerez să te duci în mașină, să te calmezi și să-ți îngrijești mândria rănită.

Își roti semnificativ privirea, atrăgându-i atenția asupra oamenilor din jurul lor. Tonul lui zeflemitor n-o ajuta deloc. Alanna scotoci furioasă în poșetă și îi dădu biletul.

Cum putuse să-l confunde pe Kurt cu fratele său, Rolt Matthews?! se întrebă ea în gând. Amândoi erau înalți și bine făcuți, dar numai un orb nu putea să-i deosebească! Rolt era mai înalt decât Kurt, iar părul era șaten cu nuanțe de cafeniu, nu aproape brunet ca la fratele său. Trăsăturile feței erau mai dure, iar în jurul gurii avea câteva riduri. Peste toate, însă, Rolt emana virilitate, o forță dominantă pe care n-o putea ignora.

Rolt Matthews reprezenta noaptea, iar Kurt ziua. Chipeș și fermecător, Kurt era exact opusul fratelui său mai mare. Alanna se simțise atrasă de el din prima clipă când îl văzuse; asta se întâmplase cu cinci ani în urmă, când ea avea cincisprezece ani. Dar numai cu două luni în urmă, de Paște, Kurt o observase și-i arătase atenția la care visase atâta vreme.

Buzele ei fremătau, încă sub impresia sărutului lui Rolt. Pe cât de atrasă era de Kurt, pe atât de mult îi displăcea Rolt. Ori de câte ori privirea lui albastră se oprea asupra ei, Alanna nu se simțea în largul ei și părea tulburată mai mult decât ar fi vrut să recunoască. Totuși, el părea să știe și se amuza de stânjeneala ei.

Poate că de aceea o sărutase, presupuse ea. Degetele ei se încleștară pe mânerul poșetei. În timpul vacanței de Paște, nu încercase să-și ascundă sentimentele pe care le avea față de Kurt. Nu avea nici un sens, de vreme ce el părea să simtă același lucru.

De câte ori era în preajma lor – adică mai mereu – Rolt îi privea cu un interes nedisimulat, ca și când ar fi considerat relația lor amuzantă și întrucâtva juvenilă.

Juvenilă? Ce prostie! își spuse ea. Kurt avea douăzeci și nouă de ani, iar ea aproape douăzeci și unu. Erau adulți, nu niște adolescenți înfierbântați, așa cum părea că-i consideră Rolt. Fără îndoială, avantajul de cinci ani asupra fratelui său îi dădeau dreptul să-l trateze pe fratele său cu superioritate. Iar dacă zvonurile despre el erau adevărate, experiența pe care o avea în materie de femei îl făcea să privească relația celor doi, aflată la început, cu ochi critic.

Rolt se întoarse, cărând fără efort valiza ei grea. Se opri în fața ei, privind-o cu atenție.

– Mașina mea e în parcarea exterioară. Mergem?

– Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Cu o mișcare a capului, Rolt o invită să meargă înaintea lui. Privirea lui îi spunea că știe cât de mult îl displace și că era foarte amuzat din acest motiv.

Puse valiza în portbagajul mașinii, apoi deschise portiera din dreapta și o ajută să intre. Alanna nu putu să evite atingerea lui, dar când intră își frecă brațul cu putere, ca și când degetele lui i-ar fi rămas imprimate pe piele.

Deși n-ar fi vrut să-i vorbească, Alanna știa că trebuia să rupă tăcerea dacă voia să afle de ce Kurt nu venise s-o întâmpine. Ceva îi spunea că Rolt nu avea să-i dezvăluie acest lucru neîntrebat.

Se uită la el cu coada ochiului și i se păru că era foarte stăpân pe sine și indiferent la tot și toate, cu excepția propriilor dorințe.

– De ce n-a putut Kurt să vină? întrebă ea, în cele din urmă.

Privirea lui se opri asupra ei, dar nu putea să citească nimic în ea.

– S-a defectat un utilaj la uzină și a fost reținut. O urgență...

– Evident, nu a fost o urgență atât de mare, de vreme ce tu ai putut să pleci!

Rolt schiță un zâmbet, dar nu spuse nimic. Atenția lui rămânea îndreptată asupra traficului.

– Bănuiesc că nu te-ai gândit să rămâi în locul lui Kurt, pentru ca el să vină să mă întâmpine la aeroport.

Alanna își strânse puternic buzele, anticipând răspunsul.

– Ba m-am gândit!

Se uită la ea câteva clipe, oprindu-și privirea asupra buzelor ei pline.

– Dar asta ar fi însemnat că ar fi trebuit să renunț la plăcerea acestei întâlniri!

– Plăcerea? pufni ea, nemulțumită. N-a fost o întâlnire plăcută!

– Poate că nu, ridică el din umeri, nepăsător. Dar trebuie să recunoști că a fost una pe care n-o poți uita prea ușor.

– N-o să iert pentru ce ai făcut, îi spuse ea.

– Te aștepți să-mi cer scuze?

Din tonul lui se înțelegea că era amuzat de idee.

– Să-ți ceri scuze? Niciodată! Cred că etica ta lasă mult de dorit.

El o privi mirat.

– Etica? Ce legătura are asta cu sărutul?

Alanna trase aer în piept, furioasă din pricină că nu părea să ia în serios faptul că era prietena fratelui său. Sau chiar mai mult, spera ea.

– Am o relație cu fratele tău, îi atrase ea atenția, pe un ton hotărât. Nu cred că acceptă să-i săruți iubita!

– Ești iubita lui?

Știind că Alanna nu putea răspunde, Rolt zâmbi larg.

– Oricum, nu contează. De mic l-am învățat pe fratele meu să împartă cu mine tot ce are.

– Dar am și eu ceva de spus în privința asta, replică ea. Și, crede-mă, nu mă interesează să...

– Faci dragoste cu mine, termină el fraza.

– Voiam să spun „să-mi acorzi atenție”, se răsti ea. Dar dacă vrei să fii mai explicit, n-am nimic împotrivă.

Alanna îi aruncă o privire plină de reproș, dar el n-o observă. Ochii ei se opriră pe mâinile lui puternice, așezate pe volan. Rolt făcea mișcări ușoare, lejere, conducând mașina cu pricepere și fără efort. Era sigură că mâinile lui erau experte și atunci când venea

vorba de femei. Simțise cu câteva minute mai devreme că atingerea lui era era fermă și blândă în același timp, puternică și incitantă, iar...

Alungă aceste gânduri, simțindu-se brusc foarte vinovată. Îl ura pe bărbatul acesta! Cum putea să aibă astfel de gânduri față de el? Oare nu mai avea nici urmă de decență și de bun-simț?

– De ce te superi atât de mult din cauza unui simplu sărut? întrebă el, privindu-i obrajii în flăcări.

Alanna își trecu mâna prin păr, încercând să-și ascundă stânjeneala.

– Sau e vorba de altceva? Te deranjează că te consider...

– Amuzantă? termină ea fraza, ca să nu-i dea ocazia să mai râdă de ea.

– Asta crezi? întrebă el, pe un ton blând.

Ea își ridică bărbia, mândră.

– Da. Cred că mă consideri o tânără de care poți să râzi atunci când ai chef. Vreau să fie clar, Rolt! Nu sunt o distracție pentru nimeni și cu atât mai puțin pentru tine! Caută pe altcineva!

– Poate că nu vreau pe altcineva. Ce-o să faci în situația asta?

Alanna se uită pe fereastră, ca să evite privirea lui zeflemitoare.

– Nu te juca cu mine, Rolt. Nu mă interesează!

– Dar poate că mă interesează pe mine.

Vocea lui era atât de joasă și de gravă, încât Alanna își întoarse privirea către el. Îl cercetă cu atenție, dar nu-și putea da seama dacă spune adevărul sau nu.

– E atât de greu să crezi că aș putea să te consider atrăgătoare?

Își plimbă privirea asupra ei, insistând asupra picioarelor pe jumătate dezvelite de crăpătura fustei.

– E imposibil! rămase ea pe poziție.

Cu toate astea, știa că s-ar putea ca afirmația lui să fie adevărată.

– Spune-mi, Alanna...

Făcu o pauză și se concentră asupra unei manevre din trafic, apoi își termină întrebarea:

– Ești virgină?

Ea trase aer în piept, șocată de întrebare.

– Nu te privește!

– Ai o relație cu fratele meu, punctă el, așa că eram curios.

Alanna deveni și mai agitată când observă că privirea lui era ațintită asupra decolteului, care se mișca în ritmul respirației, foarte rapid.

– N-ai decât să fii curios și mai departe!

– Nu mai sunt, râse el. Mi-ai răspuns deja la întrebare. Ai de gând să te păstrezi pentru Kurt?

– În nici un caz pentru tine! șuieră ea. Niciodată pentru tine!

– Fii atentă la ce spui! „Niciodată" e o perioadă foarte lungă!

Se pregătea să-i răspundă când observă că, în loc să vireze la dreapta, pe drumul care mergea către casa părinților ei, Rolt rămase pe autostradă.

– Ai greșit drumul!

– Nu.

Era atât de sigur, încât Alanna privi înapoi, gândindu-se că se înșelase.

– Ba da, casa părinților mei este acolo!

– Nu te duc acasă.

Glumea? Alanna se uită la el și-și dădu seama că vorbea foarte serios. Pentru câteva secunde, rămase fără glas.

– Unde...

– Kurt e la mină. Voiai să-l vezi, nu-i așa? întrebă el, pe un ton zeflemitor.

– Acolo mergem? vru ea să știe, sătulă de jocurile lui.

– Sigur, dacă preferi să mergi acasă...

– Vreau să-l văd pe Kurt, recunoscu ea. Nu m-am gândit că pot să-l văd acum. Doar mi-ai spus că are ceva urgent de rezolvat, nu?

Sarcasmul din vocea ei îl făcu să zâmbească.

– Cred că pot să-i țin locul câteva minute.

– Ai fi putut să faci asta de la bun început, ca să-l lași să mă întâmpine la aeroport.

Își apăsă cu putere tâmplele, încercând să alunge durerea de cap.

– Ai fi putut să faci sau să nu faci multe... Regret și acum ziua în care tata v-a vândut compania.

– Tatăl tău nu avea nici priceperea, nici cunoștințele necesare ca să înceapă să prelucreze minereu. Dacă nu ar fi vândut atunci când a făcut-o, ar fi ajuns la faliment în cel mult un an. Acesta e adevărul, chiar dacă nu vrei să recunoști.

Tonul lui Rolt era dur, lipsit de orice emoție.

– Gândește-te că, dacă nu s-ar fi întâmplat asta, nu l-ai fi cunoscut pe Kurt. Și nici pe mine...

Alanna nu-i răspunse și privi pe fereastră. Clădirile înalte ale orașului lăsaseră locul unui peisaj sălbatic, dominat de brazi. În acea zonă din nordul statului Minnesota, principala sursă de venit o reprezentau minele. Minele Vermilion, Mesabi și altele fuseseră atât de bogate, încât nimeni n-ar fi crezut că zăcămintele lor vor seca vreodată. Dar progresul tehnic și războiul și-au pus amprenta asupra acestei ocupații. Un observator atent putea vedea foarte limpede ce se întâmplase în zonă – mai multe puțuri, acum abandonate, fuseseră acoperite de vegetație.

Acesta era locul în care Alanna își petrecuse copilăria. „Mesabi" era un cuvânt indian și însemna „pământul uriașului adormit". Așa fusese botezat un lanț muntos din apropiere, pentru că semăna cu trupul unui bărbat care dormea. Păduri imense, multă vreme neumblate de piciorul omului, acopereau acel

munte; acum, însă, brazii și ceilalți copaci de dimensiuni impresionante fuseseră smulși din rădăcină de topoare și excavatoare.

Alanna își întoarse privirea către bărbatul de lângă ea. Tatăl ei îl numise cândva pe Rolt „un uriaș". Era un bărbat înalt, musculos, dar nu prin asta ieșea în evidență. Cel puțin așa-i spusese tatăl ei...

Dorian Powell fusese un bărbat sensibil și educat. În ciuda încercărilor sale, nu fusese niciodată un bun om de afaceri. Mina din care se extrăgea zăcământ de fier – averea familiei – era moștenită din generație în generație. Când zăcământul s-a sfârșit, s-au terminat și resursele familiei.

În adâncul sufletului ei, Alanna știa că Rolt avusese dreptate când îi spusese că tatăl ei ar fi dat faliment dacă el n-ar fi intervenit și n-ar fi preluat compania. Dar mai știa și că tatăl ei nu vânduse numai pentru câștigul personal, ci pentru că îl interesau foarte mult economia din zonă și oamenii care lucrau la mină. De aceea, preferase să se retragă și să rămână un simplu acționar.

Când ea protestase și-i ceruse să aibă un rol activ în următoarele tranzacții, el zâmbise și clătinase din cap:

– De asta trebuie să se ocupe un singur om. E nevoie de cineva care să muncească la fel de mult ca cei din jurul lui și care să fie în stare să nu se lase impresionat de sentimente. E un lucru foarte

important, atunci când ai o afacere cu mulți angajați. Nu trebuie să joci rolul lui Dumnezeu! Au fost momente când mă interesau mai mult probleme familiale ale unor angajați decât producția zilnică a minei. Nu se poate așa! Trebuie să fii imun la problemele angajaților și să nu te intereseze dacă te plac sau te înjură când te-ai întors cu spatele. Cel care se află la conducere trebuie să fie deasupra acestor lucruri, trebuie să fie... un uriaș. Nu trebuie să lași nimic să-ți stea în cale dacă vrei să ai succes. Rolt Matthews e bărbatul potrivit!

– Neîndurător și insensibil, vrei să spui, replicase ea.

– Ai putea să-l consideri așa, acceptase tatăl ei, dar e în stare să conducă o afacere de succes. Toată lumea va profita în cazul acesta, inclusiv noi.

„Neîndurător și insensibil" – adjectivele îl descriau foarte bine. Era foarte singuratic și părea oarecum superior celorlalți. Din câte știa ea, de la preluarea companiei, Rolt nu se întâlnise cu nici un angajat al companiei în afara orelor de program. Kurt era singura excepție, dar chiar și acele ocazii erau foarte rare.

Privirea ei se opri din nou asupra brațelor puternice, bronzate care manevrau volanul. Oare câte femei fuseseră mângâiate de palmele lui mari?

Mașina încetini și ieși de pe autostradă. Paznicul de la poarta uzinei se aplecă să vadă cine era în mașină

și-l salută respectuos pe Rolt. Deschise poarta și intrară. Când trecură pe lângă paznic, Alanna avu impresia că-l recunoaște. Părul era acum alb și era adus de spate, dar avea un aer familiar.

– Nu era Bob Schmidt?

În ultimii cinci ani fusese la uzină o singură dată, ca să-l ia pe tatăl ei.

– Am fost colegă de școală cu fiica lui, Justine.

– S-ar putea. Nu știu cum îl cheamă.

Era clar că pe Rolt nu-l interesau astfel de lucruri. Tatăl ei ar fi știut; chiar se mândrea cu faptul că știa numele tuturor angajaților. Dar Alanna nu deschise subiectul, pentru că își amintise ce-i spusese tatăl ei despre calitățile și însușirile unui om de afaceri de succes.

Pentru Rolt nu conta numele paznicului. Era suficient că exista în calculator... Atitudinea lui nu-i plăcea Alannei, chiar dacă recunoștea că era mai eficientă. Admira mai degrabă eșecul tatălui ei decât succesul lui Rolt, care dovedea că era un uriaș fără sentimente și emoții.

În interiorul uzinei, activitatea era în toi. Camioanele mișunau în toate direcțiile, ridicând praful. Dar nimic nu era așa cum își amintea ea – muncitorii nu mai salutau veseli mașina șefului, așa cum făceau întotdeauna cu tatăl ei. Nu mai vorbeau între ei și nu mai zâmbeau. Cuvântul de ordine era „eficiență”!

– N-ai mai fost aici de când tatăl tău a vândut, nu-i așa? întrebă Rolt, în timp ce parca mașina în spațiul rezervat conducerii.

– O singură dată, doar pentru câteva minute, recunoscu ea.

Opri motorul, dar nu făcu nici un gest pentru a coborî.

– S-au schimbat multe lucruri de atunci.

O privi cu multă atenție.

– Cred că nu-ți plac schimbările apărute. Am dreptate?

Privirea ei se îndreptă din nou asupra curții uzinei. Știind că răspunsul era zugrăvit pe chip, Alanna clătină din cap.

– Facem profit, lucru pe care tatăl tău nu-l putea spune.

– Nu-mi place faptul că un om poate fi judecat după profitul în afaceri.

Lucirea jucăușă din ochii lui o făcu să creadă că se așteptase la acest răspuns din partea ei. Din nou, simțea că Rolt râdea de ea.

– E o provocare. E o mare satisfacție să scoți bani din piatră seacă sau să aduci pe linia de plutire o companie despre care se credea că a murit. E o luptă și recunosc că-mi place să înving. Banii nu reprezintă scopul, ci doar o modalitate de a-ți atinge scopul... Până la urmă, totul se reduce la provocare.

– Se pare că știi foarte bine despre ce vorbești, spuse ea, pe un ton dur.

– Să spunem că sunt obișnuit să obțin întotdeauna ceea ce-mi doresc.

Cuvintele lui o speriară oarecum pe Alanna. Brusc, nu se simțea în siguranță lângă el și inima începu să-i bată mai repede.

– Aflu foarte multe lucruri interesante, dar parcă venisem aici să-l văd pe Kurt.

Degetele ei se încleștară pe mâner, gata să deschidă ușa, pentru că nu voia să aștepte ca el să coboare din mașină și s-o ajute. Înainte să deschidă, însă, Rolt îi înconjură talia cu brațul, împiedicând-o să se miște.

– Așteaptă!

Alanna se întoarse spre el, încercând să-și ascundă neliniștea.

– De ce?

Zâmbind amuzat, el coborî parasolarul, atrăgându-i atenția asupra oglinzii.

– Sunt sigur că vrei să te aranjezi puțin înainte să-l vezi pe Kurt. Sau poate crezi că n-o să observe că cineva ți-a șters rujul de pe buze...

Ea roși violent când văzu că rujul era întins neuniform, urmare a sărutului din aeroport. Așteptase intenționat până în ultima clipă. știind că proaspăta amintire o va tulbura.

Își șterse buzele cu un șervețel, apoi se rujă din nou.

– Să te ajut? se oferi el.

– Nu e nevoie. Sunt gata!

– Mai e ceva...

Se aplecă spre ea. Alanna încercă să se ferească, dar mâna lui se opri asupra gulerului bluzei.

– Ce faci? întrebă ea, apucându-l de mână.

Dar el nu luă în seamă împotrivirea ei și-i deschise primii doi nasturi ai bluzei. Alanna încercă să-l împindă deoparte, dar era clar că era mai puternic decât ea.

– Încetează!

Rolt se mulțumi să zâmbească și-i deschise și al treilea nasture.

– Vreau să fii cât mai atrăgătoare pentru fratele meu, explică el, privind mulțumit rezultatul.

Alanna tremura de furie și de neputință, dar nu-i spuse nimic.

– Un decolteu adânc atrage interesul bărbaților.

Ea nu se mai putu stăpâni.

– Ia mâinile de pe mine!

El o ascultă, dar degetele lui zăboviră câteva fracțiuni de secundă asupra sânilor ei. Zâmbetul lui nerușinat o făcu pe Alanna să regrete că nu avea la îndemână un cuțit. Era atât de nervoasă, încât l-ar fi folosit fără să se gândească la consecințe.

Rolt coborî din mașină, apoi o ajută și pe ea să facă același lucru.

Capitolul 2

Pe drumul către biroul lui Rolt, Alanna era conștientă de privirile muncitorilor, ațintite asupra ei. Câteva chipuri i se păreau familiare, dar nu era sigură că lucrătorii o mai recunoșteau.

Interesul era stârnit de faptul că șeful lor conducea o femeie către biroul lui, lucru care se întâmpla foarte rar.

Oare ce vor crede oamenii când o vor vedea alături de Kurt? se întrebă ea. Poate își vor imagina că vrea să-i stârnească pe cei doi frați unul împotriva altuia. Dacă ar fi știut cât de greu era să suporte mâna lui Rolt pe umerii ei, ar fi apreciat stăpânirea de sine de care dădea dovadă.

Când intrară în birou, o femeie care stătea la mașina de scris își ridică privirea către ei. Destul de frumoasă, părea să aibă în jur de treizeci și cinci de

ani. Fără să-și dea seama, Alanna se uită la inelarul mâinii stângi, unde strălucea o verighetă subțire.

Rolt o prinse de braț, ținând-o astfel lângă el.

– Ceva mesage, doamnă Blake?

– Sunt deja pe biroul dumneavoastră. Numai unul este urgent și l-am pus deasupra, răspunse ea pe un ton serios.

El se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre ușa biroul său, deja deschisă.

– Găsiți-l pe Kurt și spuneți-i să vină imediat la mine.

Fără să aștepte răspunsul secretarei, Rolt o trase pe Alanna în birou și închise ușa. Slăbi strânsoarea, iar ea se depărtă imediat de el, frecându-și cu putere brațul.

– Simte-te ca acasă. Kurt o să ajungă în câteva minute.

Alanna își roti privirea prin camera mobilată neobișnuit pentru un birou. Ceea ce secretara numise „birou" era, de fapt, o masă simplă; scaunul nu era de piele, confortabil și impozant, ci simplu, de lemn, cu spătar drept. În jurul mesei mai erau încă trei scaune asemănătoare; un perete și jumătate era acoperit cu rafturi pline de cărți și dosare.

În cameră mai exista o canapea de trei locuri și o măsuță de cafea joasă. Canapeaua era acoperită cu un material gros, albastru, în dungi, la fel ca draperiile

lungi până în podea. Covorul avea aceeași nuanță de albastru și era gros și moale. Pe pereți erau expuse câteva schițe în cărbune.

Camera era decorată într-un stil masculin, complet informal. Nu semăna cu nici un alt birou văzut de Alanna și nu-și putu ascunde mirarea.

– S-a întâmplat ceva? o întrebă Rolt amuzat, văzând expresia chipului ei.

Stătea lângă birou, sau masă, cum era mai firesc să i se spună, și ținea în mână mesajele notate de secretară.

– Trebuie să recunosc că este un birou neobișnuit, spuse ea. Cine a mai auzit de un director executiv care nu are un birou masiv din lemn de nuc?

Tonul ei ușor sarcastic îl făcu pe Rolt să râdă. Cu un gest nepăsător, aruncă mesajele înapoi pe masă.

– Nu am nevoie de sertare și dulapuri și-mi place să lucrez într-o cameră spațioasă. Cât despre asta...

Făcu un gest cu mâna în direcția canapelei.

– Multe ședințe s-au ținut pe canapea, cu hârtiile întinse pe măsuța de cafea.

– Nu faci nimic, niciodată, fără să ai un motiv, nu-i așa?

În secunda următoare, Alanna se întrebă care era motivul adevărat pentru care o așteptase la aeroport.

– N-aș spune „niciodată”, o corectă el, cu un zâmbet în colțul gurii. E convenabil, totuși, să îmbini confortul cu utilul.

– N-aș fi crezut că ai și tu aceleași nevoi ca restul oamenilor.

O privi insistent, din cap până-n picioare.

– Ai vreo îndoială? întrebă el, pe un ton foarte sugestiv.

În ciuda distanței dintre ei, Alanna putea să jure că simte atingerea lui, accentuând astfel tensiunea dintre ei. Ca să-și ascundă tulburarea, se întoarse cu spatele și nu-i răspunse. Se îndreptă spre fereastră, mărind astfel și mai mult distanța dintre ea și Rolt. Vru să tragă draperiile, dar văzu cu uimire cum materialul se mișcă fără ca ea să fi făcut ceva. Privi peste umăr și-l văzu pe Rolt lângă ea. Covorul gros a înăbușit sunetul pașilor lui, își spuse Alanna, întorcându-și privirea înapoi spre fereastră.

– E o priveliște minunată, spuse Rolt. Din păcate, ferestrele sunt mereu acoperite de un strat de praf, așa că nu trag draperiile decât după ploaie. E o pierdere de vreme să pun pe cineva să șteargă geamurile...

Deși nu vedea foarte clar peisajul, Alanna continuă să fixeze fereastra. Aroma de mosc a parfumului lui plutea în aer, aproape îmbătând-o. Ar fi vrut să se depărteze, dar acest lucru ar fi însemnat să-i

întâlnească iar privirea. Se simțea vulnerabilă în fața lui și o enerva peste măsură faptul că el știa asta.

– Cât mai întârzie Kurt? întrebă ea.

– Are vreo importanță?

Alanna simți mâna lui pe antebraț. Înțelese că voia să se întoarcă spre el, poate chiar în brațele lui. Se întoarse brusc și-i împinse mâna.

– Da, are, șuieră ea. Dacă mai durează mult, prefer să-l aștept afară.

Același zâmbet ironic apăru pe buzele lui.

– Nu e nevoie, spuse el, foarte calm. Kurt e deja în anticameră.

– E aici? se încruntă ea, neîncrezătoare.

– Doamna Blake m-a anunțat acum câteva minute că a venit.

– Cum?! întrebă ea, uimită.

Rolt făcu o mișcare cu capul către măsuță.

– Becul acela roșu de la telefon, explică el. Urăsc soneriile.

Ea își strânse pumnii, fără să țină cont că unghiile i se înfipseseră în podul palmei.

– Vrei să spui că, în tot timpul în care l-am așteptat, Kurt era alături?

– Nu chiar tot timpul, rectifică el.

Se îndreptă spre telefon și ridică receptorul.

– Kurt poate să intre, doamnă Blake.

Obrăznicia lui Rolt o uimi peste măsură pe Alanna, care nu mai avu timp să se pregătească pentru sosirea lui Kurt. Ușa se deschise și el intră.

– Ai vrut să mă vezi, Rolt?

Înaintă în cameră, cu ochii la fratele său, și avu nevoie de câteva secunde să observe că acesta nu era singur. Pe chipul lui atrăgător apăru un zâmbet larg.

– Alanna!

Nu așa își imaginase ea întâlnirea cu Kurt – sub privirea insistentă a fratelui mai mare, incapabilă să răspundă bucuriei care se simțea în vocea lui.

– Bună, Kurt, îl salută ea, cu un zâmbet forțat și nesincer.

Înalt și chipeș, se apropie de ea zâmbind. Alanna ar fi vrut să-i sară în brațe, dar era prea conștientă de prezența, tăcută și zeflemitoare, a lui Rolt. Nu se mișcă, așteptându-l pe Kurt să vină la ea.

– Îmi pare rău că n-am putut să te întâmpin la aeroport.

– Nu e nici o problemă, clătină ea din cap. Fratele tău... mi-a explicat motivul.

Alanna își îndreptă privirea către Rolt. Acesta-și aprinsese o țigară și fuma, cu mâna dreaptă în buzunarul hainei.

– Cred că domnișoara așteaptă să fie sărutată, Kurt.

– Nu e nevoie să-mi atragi atenția, râse acesta, fără să fie deranjat de remarca sau de tonul fratelui său.

Kurt se apropie de ea și o luă în brațe. Pentru că știa că n-ar fi putut să explice un eventual refuz, Alanna ridică ușor capul. Prezența lui Rolt o făcu să primească sărutul, fără să răspundă așa cum și-ar fi dorit.

Când se depărtă, el o privi uimit, mirat de reacția ei rece.

– Te-ai murdărit de ruj, spuse ea, încercând să schimbe subiectul.

– Nu mă deranjează, zâmbi el.

– Poftim!

Rolt se apropie de ei și oferi o batistă fratelui său.

– E deja murdară.

Alanna și Kurt priviră în același timp batista pe care se putea vedea pata roz, exact aceeași nuanță ca rujul ei. Probabil că și el se murdărise când o sărutase pe Alanna, dar aceasta fusese prea supărată ca să observe. Probabil că se șterse când se dusese după bagaje, își spuse ea.

În secunda următoare își dădu seama că, intenționat, Rolt îi dăduse aceeași batistă fratelui său. Totul fusese plănuit cu multă grijă – mai întâi o pusese pe Alanna să-și refacă machiajul, apoi îl îndemnase pe Kurt s-o sărute. Iar acum scosese batista, ca să-i arate fratelui său că o sărutase pe iubita lui.

Fără să comenteze, Kurt luă batista, iar Alanna îi aruncă o privire de gheață lui Rolt. În loc să fie intimidat, acesta continua să zâmbească.

– I-am furat un sărut de „bun venit” la aeroport, explică el când Kurt îi înapoie batista.

Măcar n-a sugerat că am făcut-o de bunăvoie, își spuse ea în gând. Încercă să-și dea seama ce gândea Kurt, dar ochii lui albaștri nu trădau nimic.

– Uite cheile de la mașina mea. Bagajul Alannei este deja acolo, așa că ai putea s-o folosești.

Rolt îi aruncă cheile lui Kurt.

– Presupun că vrei s-o duci acasă, nu?

– Da. Așa e.

Kurt strânse cheile în pumn, apoi se îndreptă spre ieșire împreună cu Alanna.

– Kurt! Vreau să-ți spun ceva, înainte să pleci.

Ridică receptorul și începu să formeze un număr. Continua să-i vorbească fratelui său, fără să facă efortul de a-l privi.

– Ai avut destul timp cu Alanna. Te anunț că de acum intru și eu în competiție.

Ea făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă ce auzea. Îndrăzneala lui era fără margini – vorbea despre ea ca și când nu era acolo. Oare o considera un premiu care trebuia câștigat și nu o ființă care-și putea spune părerea despre bărbatul pe care-l preferă? Nu-i spusese destul de clar că nu-l place? Și câtă neobrăzare să-i spună fratelui său că avea de gând să-i fure iubita! Nu știa dacă trebuia să-și păstreze cumpătul sau să-i spună exact ce gândea despre el, în acele clipe.

Kurt părea la fel de înmărmurit de anunțul făcut și nu știa cum să reacționeze.

Nici unul nu putu să riposteze pentru că Rolt începu să vorbească la telefon:

– Bună, Sam. Mi s-a spus că m-ai căutat...

Kurt o luă pe Alanna pe după umeri.

– Hai să mergem, spuse el, încruntat.

Amândoi erau foarte nerăbdători să iasă din birou. Kurt rupse tăcerea abia după ce intrară în mașină.

– În legătură cu ce s-a întâmplat înăuntru...

– Știu că Rolt este fratele tău, îl întrerupse ea, dar este cel mai arogant și mai încrezut bărbat pe care l-am întâlnit în viața mea. Îți dai seama cum ne manipulează?

– Încep să înțeleg, aprobă el.

Mâinile lui prinseră cu putere volanul.

– A vorbit serios, Alanna, îi spuse el, privind-o. Îl cunosc bine și știu că așa este.

– Vrei să spui că mă vrea cu adevărat?

Pufni disprețuitor când el dădu din cap afirmativ.

– N-are decât să încerce, dar n-o să ajungă nicăieri!

– Rolt atrage femeile la fel cum mierea atrage muștele.

– Ei bine, a întâlnit singura femeie care este imună la farmecul lui, spuse ea răspicat.

– Lumea îl iubește sau îl urăște pe Rolt. Poate chiar în același timp, cum mi se întâmplă mie uneori... Dar nimeni nu rămâne imun în fața lui!

Alanna știa foarte clar în ce categorie intra. Reușise să-i strice toate planurile și să facă un fiasco din venirea ei. Chiar și acum, când, în sfârșit, era singură cu Kurt, despre ce vorbeau? Despre Rolt!

Se uită la bărbatul care stătea lângă ea, sigură că era cel la care visase ani în șir. Rolt nu putea să schimbe asta și nu putea să intervină între ei, orice ar face!

– Mi-a fost dor de tine, șopti ea.

Privirea ei, atât de întunecată cu câteva minute în urmă, era acum plină de dragoste.

Pe buzele lui apăru un zâmbet timid.

– Da?

Luă o mână de pe volan și-i strânse ușor degetele.

– Aș fi vrut să te aștept la aeroport, declară el, încurcat. Dacă nu s-ar fi stricat utilajul ăla...

– Nu mai putem face acum, nu-i așa? Ce ar fi să pornim de la zero, ca și când nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat?

– Ar fi o idee foarte bună, fu el de acord. Începând chiar de acum.

Se întoarse către ea și o luă în brațe, sărutând-o cu pasiune. De această dată, departe de prezența stânjenitoare a lui Rolt, Alanna îi răspunse așa cum visase de mult s-o facă.

– Mi-ar plăcea să stăm aici ore în șir, îi spuse el, mângâind-o pe obraz. Dar mașina asta nu e destul de confortabilă și n-a fost proiectată pentru a face dragoste în ea.

O sărută ușor pe buze și se depărtă, pornind motorul.

– Desigur, cred că Rolt n-a mai făcut dragoste în mașină de multă vreme.

Ea oftă adânc, cu amărăciune. Numele lui Rolt era din nou pomenit! Ceva îi spunea că bărbatul acesta nu putea fi ignorat sau evitat prea ușor.

Iritată, își trecu după urechi o șuviță de păr. Când își coborî mâna, atinse gulerul cămășii și-și aminti gestul făcut de Rolt cu puțină vreme în urmă, când îi deschisese nasturii. Simți că, în ciuda încercării ei de a se stăpâni, o cuprinde furia.

– Hai să sărbătorim întoarcerea ta acasă, îi spuse Kurt când ieșiră pe poarta uzinei. Vin să te iau la ora șase și mergem undeva. Ce părere ai?

Alanna își privi ceasul.

– E prima noapte acasă. Cred că mama și tata se așteaptă să stau mai mult cu ei.

– Atunci, la ora șapte, spuse el, cu aerul că face un compromis major. O să fii acasă toată vara. Părinții tăi pot să te vadă în fiecare zi, iar eu în fiecare noapte.

– În fiecare noapte? îl tachină ea.

– Nu pot să te las liberă nici o clipă, altfel o să profite Rolt. O să-ți dea târcoale, să știi.

– O să aibă parte de o surpriză foarte neplăcută, dacă o să facă asta, spuse ea, foarte hotărâtă. O să-l resping atât de dur, că n-o să-și dea seama ce se petrece.

– Mi-ar plăcea să fiu de față, râse el. Ar fi pentru prima dată când i se va întâmpla așa ceva.

Alanna începu să râdă, relaxată brusc și fără să mai fie supărată de faptul că Rolt spusese că o va cuceri. Acum era doar amuzată și-și dădu seama că aștepta cu plăcere momentul în care îl va refuza.

După ce tensiunea dispăru, conversația se legă cu mai multă ușurință. Alanna îi povesti despre facultate, examene și planurile pentru vacanță, fără să menționeze rolul important pe care-l spera să-l joace Kurt.

Buna dispoziție îi revenise complet când el opri mașina în fața casei părintești. Luă o valiză și, lăsându-l pe Kurt să se ocupe de restul, alergă bucuroasă spre ușă. Înainte să sune, ușa se deschise și o femeie înaltă apăru în cadrul ei.

– Te așteptam abia mâine! exclamă ea, încântată s-o vadă.

– Bună, Ruth. Mi-am terminat examenele mai devreme și am luat primul avion către Minneapolis, explică Alanna.

– Ar fi trebuit să ne anunți, îi reproșă ea.

O îmbrățișă și o invită în casă, după care deschise larg ușa pentru Kurt, încărcat cu bagajele tinerei.

– Am vrut să le fac o surpriză părinților mei. Unde sunt? întrebă ea, rotindu-și privirea prin sufrageria goală.

– Tatăl tău este plecat la golf, iar Elinore este sus, se odihnește înainte de cină.

– Cum se simte? întrebă Alanna, privind-o atentă pe Ruth Ewell.

Femeia era mai mult decât o simplă menajeră. Fusese angajată când mama ei rămăsese însărcinată, pentru că doctorul recomandase ca Elinore Powell să stea cât mai mult la pat, pentru a evita o nouă pierdere a sarcinii. În cele nouă luni dinaintea nașterii Alannei, mama ei și Ruth deveniseră prietene. Ruth lucrase pentru familia Powell în toată această perioadă, dar se mutase în casa lor în urmă cu patru ani, când îi murise soțul.

Din cauza relației extrem de apropiate dintre mama ei și Ruth, Alanna nu o privise niciodată pe aceasta ca pe o simplă angajată, ci mai degrabă ca pe o mătușă. De doi ani, de când mama ei avusese un infarct, Ruth era cea care se ocupase de întreaga gospodărie.

– Brațul stâng e în continuare ușor amorțit, dar doctorul spune că e într-o stare bună. Evident, Elly

insistă că e în cea mai bună formă, zâmbi Ruth. Dar am observat că în fiecare după-amiază stă în pat cel puțin două ore, ceea ce înseamnă că nu e atât de puternică pe cât pretinde.

Le făcu semn să meargă în sufragerie.

– Făceți-vă comozi, vă rog. Vă aduc imediat câte o cafea.

Kurt clătină din cap.

– Vă mulțumesc, dar eu nu pot să rămân. Trebuie să mă întorc la lucru.

– N-ai timp nici pentru o ceașcă de cafea? încercă ea să-l înduplece.

– Nu, eu...

– Ruth? se auzi de la etaj vocea Ellinorei. Cine e acolo?

– Alanna și tânărul ei prieten, strigă ea, zâmbind către cei doi. A venit cu o zi mai devreme.

Alanna îl privi pe Kurt, întrebându-se dacă îl deranja faptul că era considerat „tânărul ei prieten". Drept răspuns, acesta îi înconjură talia cu brațul și o trase mai aproape, ca și când ar fi vrut să sublinieze faptul că erau un cuplu. Un sentiment plăcut o învălui și își îndreptă privirea către femeia micuță care cobora grațioasă scările.

Foarte fragilă în aparență, Elinore Powell părea acum și mai delicată. Avusese probleme cu inima încă

din copilărie, dar întotdeauna lăsase impresia că putea să depășească orice problemă. Ochii ei încă străluceau, iar părul, cândva blond, era acum arginitiu.

– Ce mult mă bucur că ești din nou acasă!

Vocea ei tremura de emoție și-și îmbrățișă fiica, încercând să ascundă faptul că avea ochii în lacrimi.

Cu aceeași grație, se întoarse către Kurt.

– Ai fost complicele Allanei pentru surpriza asta?

– Da, recunoscu el. Mi-a telefonat.

– Ca s-o aștepți la aeroport, făcu ea legătura, perspicace. Știu că nu e nevoie, dar aș vrea să-ți mulțumesc pentru că ai întâmpinat-o și ai adus-o cu bine acasă.

Alanna ezită o clipă, dar se hotărî să n-o corecteze pe mama ei.

– Am auzit-o pe Ruth spunând ceva de cafea, continuă Elinore. Mai stai câteva minute, nu-i așa, Kurt?

– Trebuie neapărat să mă întorc la uzină, spuse el din nou. Am avut niște probleme astăzi. Mă bucur că v-am revăzut, doamnă Powell. La revedere, Alanna.

Se aplecă spre ea și o sărută ușor pe buze.

– La șapte?

– Am să fiu gata, promise ea.

Kurt se înclină politicos și plecă. Alanna nu încercă să-și ascundă mândria – Kurt era un bărbat chipeș și inteligent, pe care orice femeie l-ar fi dorit alături.

Cele două femei observară expresia de pe chipul ei și schimbară priviri complice.

– Ce-ar fi să ne aduci cafeaua în sufragerie, Ruth? sugeră Elinore Powell. Sunt sigură că Alanna ar vrea o ceașcă, după călătoria cu avionul. Avem destul timp să despachetăm.

Alanna nu obiectă. Se întâmplaseră atât de multe de când aterizase, încât simțea că avea nevoie de o cafea pentru a-și pune gândurile în ordine.

Elinore o luă de braț pe fiica ei și o conduse în sufragerie.

– Încă nu mi-ai spus cum ai reușit să vii cu o zi mai devreme.

Pe canapeaua cu tapiserie galben și verde, Alanna îi explică mamei sale și lui Ruth schimbarea de ultimă oră. Discutară minute în șir despre examene, cursuri și profesori, după care le puse o grămadă de întrebări, ca să afle ce se mai întâmplase acasă și despre foștii ei colegi de școală, în special despre Jessie, fiica lui Ruth. Cele două fete fuseseră prietene bune, dar Jessie se căsătorise imediat după terminarea liceului și se mutase în alt stat. Prin intermediul scrisorilor și a lui Ruth, păstraseră totuși legătura.

– Am primit niște fotografii de la Jessie, îi spuse Ruth, cu mândrie în gals. Uite, aici e micuța Amy. Are

trei luni! Nu-i așa că e minunată? Parcă e o păpușică. Iar aici e Mikey. Crește mult prea repede! Nici nu-mi vine să cred că are deja doi ani.

Uitându-se la fotografii, Alanna nu se putu împiedica să observe cât de fericită părea prietena ei. Pur și simplu strălucea, mai ales în poza în care o ținea în brațe pe micuța Amy și-l privea pe soțul său, John. Alanna nu-l cunoștea foarte bine, dar părea un bărbat cumsecade și destul de chipeș. După trei ani de căsătorie, Jessie părea radioasă, iar Alanna spera ca și mariajul ei să fie la fel de reușit. Încercă să-și imagineze cum ar arăta alături de Kurt, dar vocea lui Ruth o împiedică:

– Acum, că are o fetiță și un băiețel, Jessie e de părere că familia lor e completă. Sam și Andrew au câte patru copii, dar Jessie nu are de gând să țină pasul cu frații ei.

Ruth privi ceasul din perete.

– Doamne, uite cât e ceasul! Dacă vrem să mâncăm la o oră decentă, ar trebui să mă apuc de treabă.

– Te ajut, se oferi doamna Powell.

– Rămâi aici și stai de vorbă cu Alanna, se opuse Ruth. Nu v-ați mai văzut de la Paște!

Faptul că mama ei nu insistă o făcu pe Alanna să-și dea seama că sănătatea sa era, într-adevăr, șubredă. Era greu să accepte că activitățile mamei sale erau acum limitate, după atâta vreme în care aceasta făcuse tot ce dorise.

Un oftat prelung îi atrase atenția Alannei.

– S-a întâmplat ceva, mamă?

– Nu, zâmbi ea. Dar mă întrebam cât va mai dura până când voi putea să mă mândresc și eu cu pozele nepoților mei. Oare o să mai apuc să-i cunosc, măcar?

– Mamă, nu vorbi așa!

– Nu mă refream la o... dispariție, râse Elinore. Draga mea, de când ai împlinit șaisprezece ani, au început să se perinde băieții pe la ușa noastră, dar tu nu l-ai luat pe nici unul în serios. Ai de gând să devii o femeie modernă, interesată doar de carieră? Nu fac parte dintre cei care susțin că o femeie nu trebuie să aibă o carieră, dar sper că vei reuși să incluzi în viața ta un soț și copii.

– Am douăzeci și unu de ani. Asta înseamnă că sunt fată bătrână, nu-i așa? o tachină Alanna, mult mai liniștită când văzu că mama sa era la fel ca întodeauna.

– Serios, Alanna! Cum stau lucrurile cu tânărul Kurt Matthews? El e alesul? Ești îndrăgostită de el?

Ea făcu o scurtă pauză și privi pozele pe care le ținea încă în mână.

– Cred că da.

– Crezi că da?

În vocea mamei sale se simțea dezamăgirea.

– Draga mea, mă îndoiesc că e vorba de dragoste dacă doar „crezi". Când iubești un bărbat, fie te enervează îngrozitor, fie te poartă în al nouălea cer.

– Serios? Acesta e efectul pe care-l are tata asupra ta?

– După treizeci de ani, tot mai reușește să mă înfurie peste măsură, recunoscu Elinore râzând. Dar „al nouălea cer" este mult mai solid și cu siguranță mai aproape. Nu se atinge foarte ușor, ceea ce e bine. Nimeni n-ar trebui să-și trăiască viața cu capul în nori, nu crezi?

Alanna zâmbi și aprobă cu o mișcare a capului. În sinea ei, credea că definiția mamei ei despre dragoste era depășită și prea sentimentală. Dragostea nu era ceva care apărea pur și simplu, ci era un sentiment care se dezvolta din afecțiune adevărată și admirație în ceva mult mai solid.

Preferă să nu-și exprime gândurile cu voce tare, pentru că nu voia să dezbată subiectul.

Capitolul 3

În timpul cinei, Alanna avu impresia că tatăl ei este preocupat de ceva anume. Își ferea privirea de soția sa, ori de câte ori aceasta se uita în direcția lui, și-și strângea buzele subțiri. Părul, acum argintiu, îi accentua trăsăturile încă frumoase.

Alanna se gândi, încă o dată, că părinții ei formau un cuplu foarte reușit. Se iubeau foarte mult, se respectau și erau foarte atenți la dorințele și nevoile celuilalt. Poate că asta îl măcina pe tatăl ei, își spuse ea. Știa că sănătatea mamei sale era șubredă, dar poate că lucrurile erau mai grave decât presupunea ea.

Ruth își ridică privirea din farfurie.

– Dorian, am chemat instalatorul. O să vină mâine să vadă care este problema cu țevile din spălătorie. Am vrut să-ți spun mai devreme, dar am uitat.

Tatăl ei trase adânc aer în piept.

– Poate că ar fi mai bine să schimbăm toată instalația. Mai întâi am avut probleme în baia de la etaj, apoi în bucătărie. Acum, în spălătorie! A mai rămas baia de la parter...

– Casa e veche, îi atrase atenția soția sa. Ne putem aștepta oricând la așa ceva.

– Astăzi am jucat golf cu Bob Jackson, cel care are agenția imobiliară, adăugă el. Mi-a spus că cererea de locuințe e foarte mare în acesată perioadă, mai ales pentru zona noastră. Mi-a spus că am primi o sumă frumușică, dacă ne-am hotărî s-o scoatem pe piață.

– Doar nu te gândești s-o vindem, Dorian! exclamă Ruth, privindu-l surprinsă pe soțul ei.

– Nu întinerim, Elinore, îi atrase el atenția, fără s-o privească în ochi. Având în vedere că Alanna este plecată la colegiu aproape tot anul, casa asta a devenit prea mare pentru noi doi. Banii pentru întreținere și reparații sunt tot mai mulți. Acum instalațiile, pe urmă acoperișul... Trebuie să-l reparăm înainte de venirea iernii. Am putea să vindem casa și să ne cumpărăm un apartament frumos și confortabil Și ne-ar mai rămâne și bani, pe care i-am putea pune la bancă. Am scăpa de toate grijile legate de încălzirea camerelor libere, de datul zăpezii, de tunsul ierbii de pe peluză. Să fim sinceri! Casa asta a devenit o povară!

– Dorian Maxwell Powell, nu vreau să mai aud nici un cuvânt!

– O s-o vinzi? îl întrebă Alanna pe tatăl său.

Aștepta răspunsul cu respirația tăiată, pur și simplu îngrozită la gândul că părinții ei ar putea locui într-o casă străină.

– N-o să vândă nimic! răspunse mama ei, accentuând fiecare cuvânt.

– Nici n-am spus că o să vând, se apără el. Am arătat numai că ar fi o decizie practică.

– Nu mă interesează dacă e practică sau nu, replică mama ei. Nu pricep cum ai putut să sugerezi așa ceva! Tu te-ai născut în casa asta, care a fost construită după indicațiile extrem de amănunțite ale tatălui tău. Ar fi ca și cum ți-ai vinde moștenirea. Cum poți să te gândești la așa ceva?

– Gata, Elinore! Nu e cazul să te superi! încercă el s-o calmeze pe soția sa. Mă gândeam doar că e prea greu pentru tine și Ruth să aveți grijă de casa asta, veche și prea mare. Am crezut că...

Făcu o pauză și-și alese cuvintele cu grijă.

– Am crezut că n-o să spui că vrei o casă mai mică, tocmai din motivele pe care le-ai menționat mai devreme.

– Dragul meu...

Elinore îi zâmbi, impresionată de vorbele lui.

– Asta e casa ta! Așa a fost și așa va rămâne, atâta vreme cât voi avea și eu un cuvânt de spus în legătura cu acest subiect!

– Sigur că da, îi zâmbi el. Cred că am greșit când am adus vorba de asta.

– Cu siguranță! pufni ea.

Alanna răsuflă ușurată și în același timp uimită de atenția pe care și-o arătau părinții ei, după atâta timp petrecut împreună. Își consultă ceasul și văzu că nu mai avea mult timp până la sosirea lui Kurt.

– Trebuie să renunț la desert, ca să fiu gata până vine Kurt, spuse ea.

– Dar ți-am pregătit desertul preferat! protestă Ruth. Căpșuni proaspete, fursecuri făcute în casă și smântână de la ferma Johanson.

Alanna zâmbi cu regret.

– Păstrați-mi și mie, bine? O să mănânc mâine dimineață, la micul dejun.

– Nu poți să mănânci desert la micul dejun, spuse Ruth, pe un ton dezaprobator.

– De ce nu? E ca și cum aș mânca fructe proaspete și pâine prăjită, râse ea.

Se ridică de la masă și urcă grăbită în camera ei. Făcu rapid un duș, se schimbă și se machie, după care coborî. Înainte să intre în sufragerie, îl auzi pe Kurt vorbind cu părinții ei. Tatăl ei ieși din încăpere și se opri când o văzu.

– Arăți minunat, Alanna, îi zâmbi el. Chiar dacă sunt subiectiv, să știi că acesta este adevărul!

– Mulțumesc, tată.

Îl sărută pe obraz și aruncă o privire spre sufragerie.

– Kurt mă așteaptă de mult?

– De vreo cinci minute, dar n-o să spună nimic când o să te vadă atât de frumoasă. Spune-mi, relația asta e serioasă? Ar trebui să-l consider viitorul meu ginere?

Încă unul! își spuse ea în gând. Mai întâi mama, acum și tatăl ei.

– Vorbești exact ca mama, încercă ea să râdă. Amândoi păreți hotărâți să mă goniți la altar. Mai am un an de facultate, ați uitat?

Tatăl ei zâmbi, ușor stingherit.

– Nu, n-am uitat. Dar, așa cum e normal, mama ta și cu mine suntem nerăbdători să te știm la casa ta, alături de un bărbat cumsecade, care să aibă grijă de tine așa cum am făcut-o noi.

– Dar sunt în stare să-mi port și singură de grijă!

– Știu, draga mea. Dar nu pot să nu mă gândesc la viitor... După părerea mea, fratele lui Rolt pare o alegere foarte bună. E plăcut, inteligent și știu că Rolt îi va apăra mereu interesele.

Și încă cum! adăugă ea, în gând. Abia se stăpâni să nu-i spună tatălui său ce fel de frate avea Kurt. Să-i apere interesele? Oare tatăl ei l-ar mai admira atât de mult dacă ar ști că Rolt avea de gând să intervină între ea și Kurt?

Nu spuse însă nimic, pentru că știa că tatăl său s-ar fi supărat foarte tare dacă ar fi aflat ceva care i-ar fi zdruncinat încrederea în Rolt. S-ar fi îngrijorat în privința uzinei, a angajaților și a familiilor acestora și nu putea să-l facă să treacă prin așa ceva.

– Kurt poate să se descurce singur, fără ajutorul fratelui său, spuse ea, pe un ton hotărât.

– S-ar putea să ai dreptate, acceptă tatăl ei.

Îndoiala din vocea lui, însă, o enervă pe Alanna.

– Poate că tânărul Matthews o să se descurce singur, dar n-are forța fratelui său. La urma urmei, Rolt este...

– Un uriaș, completă ea, cu un oftat prelung. Știu, tată. Mai rămâne să-mi spui că ar trebui să mă mărit cu Rolt!

– Să fiu sincer...

O scânteie apăru în ochii lui, dar Alanna se încruntă.

– Nu vreau decât să te măriți cu bărbatul potrivit, spuse tatăl ei.

– Știu.

Îi zâmbi recunoscătoare. Știa că, orice ar fi spus, nu voia decât să fie fericită.

– Ar trebui să nu-l mai fac pe Kurt să mă aștepte, spuse ea.

Îl îmbrățișă pe tatăl ei și-i șopti:

– Să nu mă așteptați.

Înainte să intre în sufragerie, nu se putu opri să se întrebe de ce tatăl ei părea atât de îngrijorat. Kurt se ridică pe pe fotoliu și-i veni în întâmpinare, nelăsându-i timp să se mai gândească la acel lucru.

Impresia reveni de mai multe ori în cursul săptămânii care urmă. Nu putea să spună exact despre ce era vorba, dar senzația că ceva nu era în regulă n-o părăsea.

La un moment dat, când mama ei se odihnea și era singură cu tatăl ei în sufragerie, Alanna se decise să dea glas îngrijorării sale.

– Ce s-a întâmplat, tată?

– Poftim?!

Tatăl ei o privi mirat, ca și când n-ar fi înțeles.

– E ceva în neregulă? Am impresia că te frământă ceva, zâmbi ea, încercând să-și ascundă neliniștea.

– Bătrânețea, oftă el.

– Nu ești bătrân! protestă Alanna.

Totuși, trebuia să recunoască faptul că tatăl ei avea aproape șaizeci de ani.

– Câteodată mă simt foarte bătrân. Și foarte obosit...

Dar nu răspunsese la întrebare, așa că fiica lui insistă:

– E vorba de mama? Ești îngrijorat din pricina ei?

Tatăl ei se încruntă.

– Nu pot să nu-mi faci griji, Alanna.

O prinse de mână și o strânse ușor.

– O iubesc.

– Știu, tată, îi zâmbi ea cu afecțiune. Și eu!

– E foarte greu să acceptăm că viața nu decurge așa cum am sperat sau am plănuit noi.

Privi fără țintă pe fereastră.

– Mama ta și cu mine ne făcusem planuri pentru pensie. Erau atâtea lucruri pe care voiam să le facem, locuri pe care voiam să le vedem...

Vocea i se frânse, dar Alanna înțelese despre ce era vorba – sănătatea șubredă a mamei sale făcea ca aceste planuri să nu devină realitate.

– Dar te are pe tine, tată, îi atrase ea atenția, Asta își dorește mai mult ca orice!

– Da...

Privirea lui, însă, spunea că ar fi vrut să-i ofere mult mai multe. Îl durea faptul că nu mai puteau face nimic din ceea ce plănuiseră și Alanna înțelese că regreta că nu făcuseră mai multe când fuseseră tineri.

– Nu mai fi supărat, tată, îi șopti ea.

El nu răspunse și nu mai discutară despre acest subiect.

Duminică, părinții ei se pregăteau să iasă la picnic și Alanna privi amuzată pregătirile lor.

– Ar trebui să-ți iei o pălărie, îi spuse Dorian soției sale.

– Crezi că o să mă topesc? protestă ea, exasperată. O să stau la umbră, dacă se face prea cald.

– Totuși... Mai bine pun o pălărie în mașină.

Elinore ridică din umeri și-i zâmbi fiicei sale, știind că n-avea rost să se certe cu el.

– Nu vrei să vii cu noi? întrebă ea. Ruth a pregătit un prânz minunat!

– Mulțumec, dar cred că v-ați simți mai bine singuri. În plus, Kurt vine la ora patru. Dacă aș veni cu voi, ar trebui să ne întoarcem devreme și v-aș încurca planurile.

– Nu-mi place că rămâi singură chiar în prima duminică pe care ți-o petreci acasă! oftă mama ei.

– Nu-ți face griji, insistă Alanna. O să petrec o după-amiază foarte plăcută. Cred că o să-mi iau o carte și o să stau la soare.

– Dacă ești sigură... spuse mama ei, neconvinsă.

– Mamă, cred că devii la fel de cicălitoare ca tata!

– Doamne ferește!

Cele două femei izbucniră în râs.

Peste câteva momente, părinții ei plecară. Alanna își luă cartea și radioul portabil și se îndreptă spre curtea din spatele casei, singura zonă însorită în timpul după-amiezii. În rest, casa și curtea erau protejate de brazi înalți și de un arțar bătrân.

Puse radioul pe o masă rotundă, din lemn, și se dezbrăcă, arucându-și rochia pe un scaun. Își desfăcu bretelele de la sutienul costumului de baie, ca să se bronzeze uniform, și se așeză confortabil într-un șezlong. Casele vecinilor erau destul de departe, așa că nu-și făcea griji pentru eventuale priviri indiscrete. Își puse ochelarii de soare care o protejau de razele puternice și începu să citească.

– Foarte frumos!

Vocea masculină o făcu să tresară. Din pricina muzicii de la radio și a povestirii captivante, nu auzise pe nimeni apropiindu-se. Și totuși, Rolt Matthews stătea la jumătate de metru de ea!

Nu-l mai văzuse din ziua în care sosise în Hibbing și începuse să creadă că afirmația lui referitor la faptul că era interesat de ea nu era fundamentată. De aceea, devenise sigură pe sine și descoperea acum, dintr-o dată, că greșise.

Se uită la el, incapabilă să rostească vreun cuvânt. Era îmbrăcat lejer, iar cămașa și pantalonul îi scoteau în evidență trupul musculos și frumos bronzat. În colțul gurii se ivi un zâmbet.

– Cum ai ajuns aici? întrebă Alanna, furioasă, când el înaintă.

– N-a răspuns nimeni la ușă și, pentru că am auzit radioul, m-am hotărât să vin aici.

Privirea lui o făcu pe Alanna să-și dea seama că bretelele sutienului atârnau libere, dezvăluindu-i sânii plini. Aruncă rapid cartea și-și legă bretele în jurul gâtului, apoi se ridică de pe șezlong. Era conștientă de faptul că era aproape goală, dar rochia era pe spătarul scaunului lângă care stătea Rolt și nu îndrăznea să se apropie de el.

– Te rog să pleci! îi ceru ea, făcând eforturi să-și păstreze cumpătul. Nu vreau să te văd!

Rolt nu luă în seama cererea ei.

– Am văzut că mașina părinților tăi nu este aici. Menajera este liberă astăzi, nu-i așa?

Luă rochia de pe scaun, în timp ce-și plimba privirea pe trupul ei. Alanna simți că o cuprinde furia. Își dorea cu disperare rochia, ca să-și ascundă corpul de ochii lui albaștri, dar pentru nimic în lume nu i-ar fi cerut să i-o dea.

– Pleacă, Rolt!

– Și să te las singură, tocmai duminica? râse el. N-aș putea să fac asta!

– Dacă nu pleci, chem poliția, îl amenință ea.

– Serios? întrebă el, foarte calm.

Alanna își dădu seama că, pentru a intra în casă, trebuia să treacă pe lângă el, lucru pe care Rolt nu l-ar fi permis.

– Dacă nu pleci, am să țip! ridică ea vocea.

– N-ai decât!

Privirea lui se fixă pe buzele ei umede.

– O să-mi facă plăcere să te liniștesc.

Alanna trase adânc aer în piept, furioasă peste măsură. I-ar fi plăcut să-l înfrunte și să țipe, dar știa că răspunsul lui va fi un sărut lung.

– De ce mai stai aici, când știi cât de mult te disprețuiesc?!

– Eu te consider foarte atrăgătoare, afirmă el.

– Chiar dacă am o relație cu fratele tău? Nu te simți vinovat din cauza asta?

– Am hotărât că nu vreau să fii viitoarea mea cumnată. Te vreau pentru mine.

– Dar eu nu te vreau! strigă ea, iritată.

Dintr-o dată, îi veni o idee. Își lăsă capul într-o parte și-l privi cu atenție.

– Sau poate despre asta e vorba... Știi că nu te vreau, dar îți place provocarea!

În privirea lui nu se putea citi nimic.

– Poate.

– Asta e, nu-i așa? insistă ea, convinsă că avea dreptate. Orgoliul tău nu poate să suporte așa ceva. Nu poți să accepți că-l prefer pe fratele tău și nu un tip rece, insensibil ca tine.

– Rece? întrebă el batjocoritor, ridicând o sprânceană.

– Da, rece și insensibil, repetă ea. Ești egoist, nu te interesează nimeni în afara propriei persoane. Nici măcar fratele tău!

– Atunci, cum îți explici ceea ce simt pentru tine?

– Știi că nu mă poți avea, atâta tot. Sentimentele nu intră în calcul, altfel nu ai fi aici pentru că ai știi că nu mă interesezi absolut deloc!

– Poate că vreau să te ajut să te răzgândești, sugeră el.

– N-o să reușești niciodată!

– Nu ești potrivită pentru fratele meu. Tu trebuie să fii a mea! exclamă el, pe un ton posesiv. El n-o să te facă fericită!

– Și tu o să mă faci, nu-i așa? râse ea.

– O să te fac foarte fericită, afirmă el, cu foarte multă siguranță.

Alanna își întoarse privirea, uimită de vanitatea de care dădea dovadă. Ar fi vrut să-i strige în față ce părere avea despre el, dar își dădu seama că trebuia să adopte o altă metodă.

– Te rog să mă ierți dacă mi se pare foarte greu de crezut. Cum poți să fii atât de sigur când nici nu mă cunoști?

Rolt o măsură din cap până-n picioare.

– Cred că te cunosc mai bine decât tine.

– Serios?

În vocea ei se simțea sarcasmul. Făcu un pas spre el și se opri exact în fața lui. Inima îi bătea cu putere, pentru că planul ei era îndrăzneț și periculos.

– În cazul ăsta, de ce nu te plac?

– Pentru că te temi, răspunse el, fără să stea pe gânduri. Ți-e teamă de mine și chiar de tine însăți.

Răspunsul lui o luă prin surprindere. Încercă să-și ascundă uimirea, dar Rolt observă.

– Nu mă tem de tine, negă ea. Cu atât mai puțin, nu mă tem de mine însămi.

– Nu? întrebă el, pe un ton ironic.

– Nu!

Sclipirea din ochii lui îi arăta că nu credea nici un cuvânt. Alanna trase aer în piept și-l privi insistent, printre genele lungi. Adunându-și tot curajul, întinse

mâna și-i atinse pieptul prin cămașa descheiată. Simți încordarea lui și se bucură la gândul acestei mici victorii.

– Nu mă tem de tine, șopti ea, plimbându-și degetele către gulerul cămășii.

Se ridică pe vârfuri, apropiindu-se de buzele lui. Rolt așteptă, fără să facă nici o mișcare, nici măcar atunci când buzele lor se atinseră. Alanna se lipi de el și-i înconjură gâtul cu brațele. El își puse palmele pe talia ei subțire, fără s-o strângă în brațe. Când simți că sărutul ei primește răspuns, se depărtă ușor și-și puse capul pe pieptul lui.

După câteva secunde, Rolt își aplecă ușor capul spre ea, dar Alanna îi puse două degete pe buze și clătină ușor din cap. Rolt nu insistă și așteptă, fixând-o în continuare cu privirea.

– Vezi, nu mi-e frică de tine, murmură ea. Vrei să știi de ce te-am sărutat?

Degetele ei îi mângâiară din nou pieptul.

– De ce?

Vocea lui părea amuzată și nu lăsa să se vadă pasiunea pe care abia și-o stăpânea.

– Pentru că...

Alanna își feri privirea.

– Am vrut să știi că n-o să simt pentru tine ceea ce simt pentru fratele tău. Nu doresc sărutările tale, ci pe

ale lui! Nu doresc atingerea ta, îmbrățișările tale... N-o să fiu niciodată a ta pentru că te disprețuiesc!

Ultimele cuvinte le rostise pe un ton ridicat, cu furie. Încercă să se depărteze de el, dar Rolt nu era dispus să-i permită. Mâna lui îi eliberă talia, dar numai pentru a-i prinde brațul și a o trage cu putere spre el. Alanna se trezi prinsă în strânsoarea lui, fără posibilitatea de a se mișca. Un râs gros o făcu să-și ridice privirea către el.

– Niciodată? întrebă el, încruntat.

Înainte să aibă ocazia să-i răspundă, Alanna simți că gura lui pune stăpânire pe a ei, spulberându-i orice iluzie că ar fi un gest plin de dragoste sau afecțiune. Era vorba doar de marcarea proprietății și nu avea de gând să-i dea drumul până când n-o făcea să înțeleagă acest lucru. Își presă cu putere trupul peste al ei, fără să țină cont de împotrivirea Alannei.

Sărutul violent luă sfârșit. Rolt îi prinse bărbia și o privi cu atenție, ca și când ar fi vrut să vadă urmările acțiunii sale.

– Te urăsc! șuieră ea.

– N-ai decât să mă urăști, repetă el.

Nu-i pasă de sentimentele sau părerile mele, își spuse ea în gând.

– Dar o să fii a mea!

– Nu!

Ar fi vrut să spună din nou „Niciodată!”, dar știa că ar fi râs de ea.

– Ba da, draga mea Alanna.

Rolt părea foarte sigur pe sine. Degetele lui îi mângâiară părul și umerii.

– Amintește-ți ce ai simțit acum! Curând, amintirea sărutărilor lui Kurt o să se estompeze și n-o să mai ai în minte decât sărutările mele. Inelul meu va fi cel pe care îl vei purta! Când vei sta în pat, goală, lângă bărbatul tău... Eu voi fi acela. Nimeni altcineva!

Inima ei începu să-i bată mai repede, speriată de imaginea care lua contur în mintea ei. Mâna lui coborî de pe gât pe sân.

– Eu voi fi cel care te va mângâia, Alanna, continuă el. Cel care va afla toate secretele despre trupul tău...

Ea gemu ușor.

– Ochii tăi îmi spun că știi că așa se va întâmpla. Așa va fi! O să te convingi... în timp.

Îi dădu drumul brusc, iar Alanna se clătină ușor. Tremura din tot corpul, copleșită de senzațiile care-i invadaseră mintea și inima.

Simți că ceva îi acoperă umerii și ridică privirea uimită. Rolt o acoperea cu rochia de pe scaun. Puțin prea târziu...

– Aș vrea să iei cina cu mine mâine seară, spuse el.

Câteva clipe, îl privi fără să fie în stare să-i răspundă.

– Nu, spuse ea, în cele din urmă.

Rolt ridică din umeri, ca și când subiectul n-ar fi avut mare importanță, și acceptă decizia ei.

– Să nu uiți nimic din ce ți-am spus, îi atrase el atenția, pe un ton serios, foarte clar.

Alanna își acoperi urechile cu palmele.

– Pleacă de aici!

Strânse cu putere ochii, ca și când ar fi încercat să-și alunge din minte imaginea zugrăvită de Rolt. Plecă în tăcere, așa cum venise, dar Alanna rămase în aceeași poziție multă vreme. Când fu sigură că nu mai era lângă ea, se lăsă să cadă în șezlong. Nu izbucni în plâns, pentru că era prea furioasă și confuză.

Nu se poate întâmpla ce mi-a spus el! își repeta Alanna în gând. Nu poate să mă facă să mă căsătoresc cu el, împotriva voinței mele! Iar eu n-o să-i cedez niciodată. Niciodată!

Capitolul 4

O lumină difuză invada veranda. În aerul nopții se simțea mirosul de brad, iar greierii cântau fără încetare.

Sărutul lui Kurt deveni mai pasional, dar Alanna își aminti ce se întâmplase mai devreme. Amintirea sărutului brutal, violent, care-i răvășise simțurile, reveni în mintea ei cu atâta putere, încât se smulse din îmbrățișarea lui Kurt.

– Ce s-a întâmplat? Ce-am făcut?

Alanna se întoarse cu spatele, incapabilă să răspundă privirii lui întrebătoare.

– Nu... Nu e nimic.

Se simțea vinovată pentru că știa că el nu greșise cu nimic.

– Ceva s-a întâmplat, insistă el.

Îi puse mâinile pe umeri și o sili să se întoarcă și să-l privească în față.

– Spune-mi despre ce e vorba, îi ceru el, pe un ton blând.

Îl privi cu atenție și se simți neputincioasă. Își dădu seama că nu avea cum să-i povestească despre vizita pe care o primise în cursul după-amiezii și nici despre efectul pe care-l avusese asupra ei.

– Mă doare puțin capul, atâta tot.

Era cea mai veche scuză din lume, dar Kurt nu avea nici un motiv s-o pună la îndoială.

– Ar fi trebuit să-mi spui mai devreme, îi zâmbi el.

– N-am vrut să stric seara.

– Probabil ai stat prea mult la soare în timpul după-amiezii, sugeră Kurt.

Am stat prea mult cu Rolt, îl corectă ea în gând.

– Poate că da, spuse cu voce tare.

– Nu vreau să te las să intri, dar cred că așa ar fi cel mai bine. Te sun mâine, bine?

– Da.

Primi sărutul lui de rămas-bun cu detașare, fără să simtă tandrețea sau afecțiunea lui Kurt. Amintirea lui Rolt o făcea să nu mai simtă bucuria pe care i-o provoca, în mod normal, faptul că era alături de Kurt.

Intră în casă și se sprijini de ușa închisă. *Să nu uiți nimic!* îi spusese Rolt. Nici n-ar fi trebuit să spună asta, se gândi ea, cu amărăciune. Rolt reușise să intervină între ea și Kurt, iar Alanna putea să jure că nu era ultima dată când se întâmpla asta.

Dimineața următoare, pe la ora zece, sună telefonul.

– Casa Powell. Sunt Alanna, răspunse ea, automat.

– Te mai doare capul?

Primul gând fu că era Kurt, așa cum promisese.

– A trecut, răspunse ea.

Râsul ironic de la celălalt capăt al firului o făcu să înțeleagă că greșise. Era Rolt!

– De unde știi de durerea de cap? întrebă ea, furioasă.

– Când l-am văzut pe Kurt azi-dimineață, i-am spus că mi se pare extrem de odihnit. Mi-a spus că a venit acasă devreme, pentru că pe tine te-a durut capul.

Râse din nou, amuzat de scuza folosită de Alanna.

– De ce ai sunat, Rolt? vru ea să știe.

– Trebuie să am un motiv?

– Nu, dar sunt sigură că ai unul.

Probabil ca să savureze victoria! comentă ea în gând.

– Poate că am vrut să-ți aud vocea.

– Atunci, sper să-ți placă asta!

Alanna trânti cu putere receptorul în furcă. Se uită câteva clipe la telefon, apoi se răsuci pe călcâie și o văzu pe mama ei, care o privea amuzată.

– Era Rolt Matthews?

– Da, răspunse ea scurt.

– Chiar mă întrebam când o să sune!

– Ce te-a făcut să crezi că o să sune? întrebă ea, brusc atentă.

– Îți amintești că Rolt și Kurt au venit aici de Paște? Am văzut cum te privea Rolt și eram sigură că este interesat de tine. Probabil că tu erai prea vrăjită de Kurt și n-ai observat, dar eu am văzut.

– Nu pot să-l sufăr!

– Te enervează, nu-i așa?

– Da! E...

Se opri brusc când văzu privirea amuzată a mamei sale.

– Nu te uita așa la mine, mamă! Nu e așa cum crezi. Mă enervează, dar n-o să fie în stare niciodată să mă ducă în al nouălea cer!

Ieși din cameră fără să se uită în urmă. Până și mama ei trecuse de partea dușmanului!

Rolt nu mai încercă să ia legătura cu Alanna tot restul săptămânii. Cu toate acestea, reuși să se strecoare în viața ei. Alanna îl văzu de două ori, când

era cu Kurt, iar într-o seară părinții ei îl invitară la cină. Din fericire, era într-o seară pe care ea și-o petrecea în oraș, alături de Kurt.

În majoritatea timpului, simplul fapt că se gândea la Rolt o deranja. Ori de câte ori era cu Kurt, Alanna își amintea acea după-amiază de duminică, își amintea ce spusese și ce făcuse Rolt. Pur și simplu, nu putea să uite și nu se putea relaxa în compania lui Kurt. De câte ori o atingea, trebuia să-și controleze reacția, ca să nu se repete scena neplăcută de pe verandă. În consecință, era veșnic tensionată; pentru a ascunde acest lucru, devenise excesiv de prietenoasă și afectuoasă, încercând să-i dovedească lui Kurt, ca și sieși, cât de mult ține la el.

Ținându-l de mână pe Kurt, Alanna părăsi ringul de dans și se îndreptă spre o masă din clubul aglomerat. Ca în fiecare sâmbătă seară, clubul era plin de tineri dornici de distracție. Vocile și hohotele lor de râs făceau să se audă foarte greu muzica a unei trupe locale. Dar nimeni nu părea deranjat de asta, pentru că muzica era doar fundalul și toată lumea venise acolo ca să se distreze.

Pantalonii albi și o bluză albă nu erau ținuta cea mai potrivită pentru un club foarte aglomerat, dar Alanna știa că i se potrivea foarte bine și-i scotea în evidență tenul proaspăt bronzat. Bluza era descheiată

și lăsa să se vadă un maieu de culoarea lavandei, care accentua nuanța violet, foarte neobișnuită, a ochilor ei.

Privirea pătimașă a lui Kurt dovedea că era vrăjit de farmecele tinerei. Continuă s-o țină de mână și după ce se așezară la masă și-și apropiară scaunele pentru ca distanța dintre ei să fie cât mai mică.

Kurt se aplecă spre ea și prinse între degete o șuviță din părul ei buclat.

– Te iubesc, Alanna, șopti el, stângaci.

O privi atent, oarecum surprins de propriile cuvinte.

– Te iubesc, repetă, cu mai multă convingere.

Alanna așteptase aceste cuvinte încă de la vacanța de Paște. Acum, mai mult ca niciodată, îi dădeau siguranță și încredere în sine. Amenințările lui Rolt nu mai aveau nici o însemnătate, iar ea respiră ușurată.

– Și eu te iubesc, Kurt.

– E un loc nepotrivit ca să-ți spun așa ceva.

Privi în jurul lui, în clubul aglomerat și zgomotos.

– E un loc minunat, protestă ea zâmbind.

– Ne cunoaștem de... Cât timp a trecut? O lună?

– Cam așa.

– Oamenii se pot îndrăgosti chiar și într-un interval mai scurt, nu-i așa?

– Mult mai scurt, aprobă Alanna.

– Ar fi trebuit să fim într-un restaurant luxos, bând șampanie, clătină el din cap.

– În Minnesota? îl tachină ea.

– Da, în Minnesota, zâmbi el larg. Acolo ar fi trebuit să te duc în seara asta, nu aici. Sau ar fi trebuit să aștept să fim singuri.

– Are vreo importanță?

Își aplecă ușor capul într-o parte, depărtându-și buzele a invitație.

– Vreau să spun, are vreo importanță unde ne aflăm?

– Nu, dacă-mi mai spui o dată că mă iubești.

– Te iubesc.

– Alanna!

Îi șopti numele cu dragoste și se aplecă să guste dulceața buzelor sale.

– Kurt! Alanna! Ce surpriză să vă găsesc aici!

Când auziră vocea zeflemitoare a lui Rolt, cei doi tresăriră și se depărtară în grabă.

– Aș fi crezut că ai s-o duci pe Alanna într-un loc mai puțin aglomerat.

Alanna ridică privirea spre el, simțind pericolul. Momentul de siguranță dispăruse și nu mai credea că dragostea lui Kurt va putea s-o apere de Rolt. Mai ales de Rolt!

– Am crezut că e un loc drăguț. Acum, însă, am început să observ dezavantajele, fu de acord Kurt.

– Ce faci aici, Rolt? întrebă ea, cu o privire acuzatoare.

– M-am oprit să beau ceva, în liniște. Uitasem că e sâmbătă seara! Tocmai voiam să plec, când v-am văzut pe voi.

– Nu vrem să te reținem, îi spuse ea, zâmbind sarcastic.

Rolt izbucni în râs și-și trase un scaun de la o masă alăturată, fără să țină cont să nimeni nu-l invitase să li se alăture.

– Uneori am impresia că nu prea mă placi, Alanna.

– Numai uneori?!

– Da, numai uneori, răspunse el, lungind cuvintele.

Privirea lui se opri asupra buzelor ei, iar Alanna aproape că simți atingerea lui și-și aminti cu exactitate sărutările furate de Rolt. Roși violent, având din nou sentimentul de vinovăție pentru că nu-i spusese nimic lui Kurt de vizita fratelui său. Un braț îi înconjură protector umerii și se strădui să-i zâmbească lui Kurt.

– I-am cam monopolizat timpul Alannei, zâmbi Kurt, și n-ai avut ocazia să lupți pentru ea. Îmi pare rău să-ți spun, frate mai mare, dar ai ajuns prea târziu.

O trase pe Alanna mai aproape de el și o sărută pe tâmplă.

– În viitorul apropiat, Alanna va deveni membru al familei noastre, cu acte în regulă.

Anunțul lui o făcu să se simtă mai bine și se uită la Kurt cu mai mult curaj, ca să vadă reacția produsă de cuvintele fratelui său.

– Iată un motiv ca să bem ceva! zâmbi el.

Îi făcu semn tinerei care trecea pe lângă masă.

– Domnișoară, vă rog să-mi aduceți un scotch și un pahar cu apă. Și încă un rând pentru ei!

– Să-ți spun ceva despre fratele meu, i se adresă Kurt Alannei. Când este înfrânt, recunoaște cinstit acest lucru. E adevărat că pierde atât de rar, încât își permite să accepte înfrângerea cu grație.

Cu toate astea, Alanna nu avea încredere în Rolt. Spera ca vorbele lui Kurt să fie adevărate, dar nu putea să uite cu câtă siguranță îi spusese Rolt că va fi a lui.

Când sosiră băuturile, Rolt ridică paharul și ciocni cu fratele său, apoi cu Alanna. Privirea lui misterioasă se fixă cu insistență asupra ei.

– În cinstea zilei...

Vocea lui era clară și puternică.

– ... când Alanna va deveni doamna Matthews.

Un cuțit străpunse inima Alannei, pentru că înțelese exact cuvintele lui – se referise la *doamna Rolt Matthews*. Nu acceptase înfrângerea și voia ca ea să știe acest lucru, chiar dacă fratele lui încă nu pricepuse.

– Bea, Alanna, o invită Kurt.

Îi ridică paharul la buze și aproape că o sili să ia o înghițitură.

– Acum, că am toastat în cinstea viitoarei mirese, ai ceva împotrivă dacă o invit la dans? întrebă Rolt.

– Absolut nimic.

Își trase brațul care înconjura umerii ei, permițându-i Alannei să se ridice.

Nu vezi ce face? era gata să strige către Kurt. Dar el zâmbi și privi liniștit cum fratele și viitoarea lui soție se îndreaptă spre ringul de dans.

Rolt o luă în brațe, folosind drept pretext muzica lentă, dar ea rămase încordată și își feri privirea, preferând să se uite la celelalte perechi.

– Manevrele tale nu vor avea succes, să știi, murmură ea. Îl iubesc pe Kurt și o să mă mărit cu el.

– Serios?

Alanna îi aruncă o privire tăioasă. Știa că n-are rost să încerce să-l convingă, pentru că era prea arogant și încrezut ca s-o asculte, așa că preferă să tacă.

– Ce mai fac părinții tăi?

– Bine, răspunse ea scurt.

– Chiar așa? întrebă el, cu o voce plină de îndoială.

Alanna făcu un pas greșit, iar mâna lui se încordă în jurul taliei ei. Știa foarte bine că deschisese acest subiect cu un scop precis.

– Ce vrei să spui?

– Acum două seri, când am luat cina cu părinții tăi, mi s-a părut că tatăl tău era cam supărat, răspunse el, încercând să pară indiferent. Nu îl place pe Kurt?

– Are o părere foarte bună despre el, se grăbi ea să răspundă.

Știa că motivul principal era acela că era fratele lui Rolt, dar n-ar fi rostit asta cu voce tare pentru nimic în lume.

– Știi care e problema?

– E îngrijorat din cauza mamei, răspunse ea, dorind să încheie acest subiect.

– Ți-a spus el asta?

– Da, mi-a spus.

Din cauza aglomerației, se ciocniră de o altă pereche și Alanna se trezi lipită de Rolt. El profită și o strânse mai tare în brațe, dar ea părea mai preocupată de întrebările puse decât de apropierea ce putea deveni periculoasă.

– De ce-mi pui atâtea întrebări despre părinții mei?

– Eram curios și voiam să știu de ce este atât de îngrijorat tatăl tău. Desigur, dacă ți-a spus că e vorba de mama ta... Așa trebuie să fie.

Alanna deveni neliniștită.

– Știi ceva ce eu nu știu?

– Ce te face să crezi asta?

– Știi ceva! declară ea, furioasă. Despre ce e vorba? Am dreptul să știu!

– Sigur că da, aprobă el.

– Atunci, spune-mi!

– Nu e cel mai bun loc pentru o discuție particulară, spuse el, privind semnificativ în jur.

– Vreau să știu! repetă ea.

Rolt se opri și abia atunci observă Alanna că melodia se terminase.

– Bine, cedă el. Am să-ți spun.

Făcu o pauză și o privi, cu o mască impenetrabilă pe chip.

– Vino la mine la birou marți seară, la ora șase. O să anunț la poartă că o să vii.

– Marți? protestă ea.

– Mâine dimineață plec din oraș și mă întorc abia marți.

– E doar o șmecherie, nu-i așa? Ai inventat toate astea ca să mă faci să mă întâlnesc cu tine!

– Nu poți să afli decât dacă vii marți seară.

Pe buze îi apăru un zâmbet slab.

– Ar fi bine să ne întoarcem la masă. Altfel, Kurt o să-și piardă răbdarea.

Alanna se răsuci pe călcâie, furioasă că era atât de misterios. Știa că, oricât s-ar fi rugat de el, nu avea să-i spună nimic în acel moment. Dacă într-adevăr avea ceva de spus...

Deși Rolt plecă imediat după ce se întoarseră la masă, scurta lui apariție îi strică toată seara. Starea de fericire în care era atunci când Kurt îi făcuse declarația de dragoste dispăruse complet și făcea eforturi să ascundă acest lucru față de el.

În următoarele două zile, în sufletul ei se dădu o luptă între grija față de părinții ei și gândul că totul nu e decât o glumă, parte din planul lui Rolt. În încercarea de a afla cum stăteau lucrurile stătu din nou de vorbă cu tatăl ei, dar nu putu să afle decât că era puțin obosit, îl durea umărul de la o partidă de golf și era în continuare îngrijorat pentru soția lui. Totul părea normal, dar acum era foarte suspicioasă, din pricina lui Rolt. Nu voia să-l întâlnească în acea seară, dar acesta era singurul mod de a pune punct tuturor îndoielilor și întrebărilor care o măcinau.

Alanna se afla în grădină, când auzi o mașină oprind în fața casei. Fără să vrea, oftă când văzu că cel care cobora din mașină era Kurt. Se forță să zâmbească, dându-și seama că nu aceasta era recația pe care ar fi trebuit să i-o trezească viitorul ei logodnic.

– Kurt, ce surpriză!

– Tu vorbești de surprize? râse el, privind-o admirativ. Credeam că toate femeile care se ocupă de grădinărit trebuie să poarte salopete, nu pantaloni scurți și tricou. Ești atât de sexy!

Îi înconjură talia cu brațele și o sărută apăsat.

– Hmmm! Poate ar trebui, totuși, să te îmbraci cu o salopetă! Altfel, toți bărbații care trec pe aici or să-ți facă avansuri!

Alanna își lăsă capul pe spate ca să-l poată privi în ochi.

– Serios, Kurt! Cum ai reușit să pleci de la uzină în miezul zilei?

– Am avut ceva de făcut, așa că mi-am luat o pauză de prânz mai lungă, explică el.

– Și, absolut întâmplător, erai în zonă și te-ai hotărât să te oprești pe aici, nu-i așa? adăugă ea, zâmbind.

El râse ușor și-i dădu drumul.

– Am venit să termin ce aveam de făcut. M-am oprit la un magazin de bijuterii și am cumpărat ceva.

Scoase din buzunar o cutiuță și o deschise.

– E minunat! exclamă ea.

Inelul avea un diamant în centru și altele mai mici în jur, în forma unor petale.

– Ca să fie oficial... Alanna, vrei să fii soția mea?

– Da, răspunse ea, abia auzit.

Inelul făcea ca totul să pară mai real.

– Dă-mi mâna, îi ceru el, scoțând inelul din cutie.

Alanna își scoase mănușa groasă, de grădinărit, iar Kurt îi strecură inelul pe deget.

– Mă tem că e cam mare, spuse el, cu amărăciune în voce.

– Nu contează! răspunse ea repede.

Nu voia să-și piardă talismanul, pentru că avea impresia că o va proteja.

– Ba da, contează. Vreau să fie perfect, Alanna. Așa cum ești tu!

– Nu sunt perfectă, negă ea.

– Pentru mine, ești.

Luă inelul de pe degetul ei și-l puse înapoi în cutie.

– Bijutierul a spus că poate să-i modifice mărimea foarte ușor. O să i-l duc înapoi chiar acum și o să-l iau diseară, după ce termin lucrul. Iar data viitoare când o să ți-l pun pe deget, n-o să mai iasă!

– Bine, șopti ea, cu ochi la cutia care ascundea inelul.

– Diseară o să facem totul așa cum se cuvine: șampanie, lumânări... O sărbătoare în toată regula!

Alanna își mușcă buza.

– Nu pot. Nu în seara asta, Kurt.

– De ce nu?

Se uită atent la ea, încercând să afle de ce-și ascundea privirea.

Alanna nu știa cum să-i spună că se întâlnea cu Rolt și nici nu știa cum să-i explice despre ce era vorba.

– E o problemă de familie.

Era pe jumătate adevărat, își spuse ea. La urma urmei, acesta era motivul pentru care se întâlnea cu Rolt!

– Dacă aș putea, mi-aș schimba planurile, dar...

– E în regulă, o întrerupse el. O să sărbătorim mâine seară.

– Bine, acceptă ea, mulțumită că nu pusese alte întrebări.

– Cred că ar fi bine să mă întorc la treabă înainte ca Rolt să trimită o echipă în căutarea mea.

– S-a întors?

– Da, înainte de amiază. Tocmai de aceea mi-am luat atât de târziu pauza de prânz.

O sărută prelung.

– Pe mâine seară.

Alanna ii făcu semn cu mâna până când mașina dispăru în zare. Nu mai avea chef să lucreze în grădină și, în ciuda cadoului, era foarte dezamăgită. Totul era din pricina lui Rolt! Numai menționarea numelui său fusese de-ajuns ca să-i strice buna dispoziție!

Când intră în casă, se întâlni cu mama ei care se pregătea să urce la etaj.

– Cel care tocmai a plecat era Kurt?

– Da, răspunse ea, trecându-și nervoasă mâna prin păr.

– Nu lucrează azi? continuă mama ei, curioasă.

– Era în pauză.

– Era vorba de ceva important? De obicei nu vine în timpul zilei.

Alanna se îndreptă sufragerie.

– A avut ceva de făcut în zonă și s-a oprit să mă salute.

– Am înțeles. Mă duc în camera mea, să mă întind puțin în pat.

– Bine, mamă.

Când rămase singură, Alanna începu să-și pună întrebări despre purtarea ei. De ce nu-i spusese mamei despre inelul de logodnă? De fapt, de ce nu-i spusese nimic despre dorința lui Kurt de a se căsători cu ea? Doar știa acest lucru de sâmbătă seara... Ar fi trebuit să fie în culmea fericirii, dar ea nu se simțea deloc așa.

O să fie bine, încercă ea să se îmbărbăteze. Totul o să se rezolve după ce va scăpa de acea întâlnire neplăcută cu Rolt.

Capitolul 5

Alanna încetini mașina în fața porții uzinei. Mâinile îi tremurau atât de tare, încât strânse mai tare volanul, ca să ascundă acest lucru.

Paznicul veni lângă ea și se aplecă pentru a-i vorbi prin geamul deschis:

– Pot să vă ajut, domnișoară?

– Da. Sunt domnișoara Powell, răspunse ea, cu un zâmbet silit. Domnul Matthews mă așteaptă.

Bărbatul căută în foile sale și dădu din cap afirmativ.

– Domnul Rolt Matthews vă așteaptă.

După ce preciză cu atâta exactitate despre care domn Matthews era vorba, paznicul deschise poarta și-i făcu semn că poate să treacă.

Alanna îi urmă indicația, cu obrajii în flăcări. Bănuia că mulți muncitori de la uzină știau deja că

avea o relație serioasă cu Kurt, așa încât puteau comenta faptul că venise să-l vadă pe fratele acestuia. Ce bine ar fi fost dacă i-ar fi spus lui Kurt! Își promise să îndrepte lucrurile mâine seară, înainte ca zvonurile să ajungă la urechile lui.

Opri mașina și coborî, ezitând câteva clipe. Impresia că Rolt o adusese la uzină sub un fals pretext îi reveni în minte. Primul impuls fu să urce înapoi în mașină și să plece imediat, dar dacă ar fi făcut asta, n-ar mai fi fost sigură dacă el știa sau nu ceva despre părinții ei.

Picioarele îi tremurau în timp ce se îndrepta către ușă. Pentru o clipă, regretă că nu mâncase cu părinții ei, înainte să plece, dar ar fi întârziat la întâlnirea cu Rolt. Dar, având în vedere cât de tensionată era în acele momente, probabil că mâncarea i-ar fi dat o durere îngrozitoare de stomac, și nu puterea de care avea nevoie.

Pașii ei răsunau pe holul lung care ducea către biroul lui Rolt. Își văzu imaginea într-un geam pe lângă care trecu – fusta roșie, de culoarea unui trandafir de toamnă, îi scotea în evidență gambele subțiri; bluza de mătase se mula pe talie, iar la gât avea o eșarfă în aceeași nuanță cu fusta. Regretă că fusese atât de preocupată de înfățișarea ei, pentru că nu voia ca Rolt s-o considere atrăgătoare. Își dădu seama că era prea târziu să se gândească la asta și străbătu biroul secretarei, după care bătu la ușa lui.

– Intră, se auzi răspunsul lui.

Alanna simți un nod în stomac când deschise ușa. Rolt stătea la birou, preocupat de hârtiile din fața lui. Închise ușa în urma ei și rămase pe loc, așteptând ca prezența ei să fie observată.

Privirea lui deveni pătrunzătoare când văzu cine intrase. Se uită la ceas, pentru a verifica ora, apoi reveni la hârtii.

– Ia loc, o invită el. Termin în câteva minute.

Alanna ezită câteva clipe. Ar fi vrut să străbată încăperea și, cu un singur gest, să-i împrăștie pe podea hârtiile, după care să-l întrebe ce anume avea să-i spună. Așteptase trei zile pentru asta!

Cu toate astea, intuiția ei îi spuse că nu era o idee bună. Întâlnirea lor trebuia să fie formală și extrem de politicoasă și nu trebuia să-i ofere lui Rolt nici un avantaj asupra ei. Stăpânindu-și cumpătul, se apropie de canapea.

– Barul e acolo, îi arătă el cu o mișcare a mâinii. Ai gheață în frigider. Servește-te!

Alanna privi către bar și se așeză.

– Nu, mulțumesc.

Nu avea nevoie ca alcoolul să-i întunece judecata. În schimb, căută în poșetă o țigară, un obicei deprins în facultate și de care încerca să se lase. Pentru moment, însă, era mult mai interesată de efectul calmant al nicotinei.

Își aprinse o țigară și trase adânc fumul în piept. Liniștea apăsătoare era întreruptă uneori de zgomotul făcut de stiloul cu care Rolt nota ceva pe hârtiile din fața lui. Părea să muncească fără să țină cont de prezența ei, lucru pe care Alanna nu putea să-l facă, așa că profită de acea ocazie ca să-l analizeze.

Părea foarte concentrat asupra muncii lui. O rază de soare care intra printre draperiile groase îi lumina costumul caramel și cravata maro, de mătase. Părul, de culoarea cafelei proaspăt prăjite, era acum strălucitor. Tenul bronzat făcea ca trăsăturile chipului său să pară și mai dure.

Uită cu totul de țigară în timpul acestei analize atente, iar scrumul era cât pe ce să cadă pe podea, așa că făcu o mișcare bruscă spre scrumiera de pe măsuță. Când reveni la poziția inițială, observă că Rolt o privea intens. După câteva clipe, lăsă jos stiloul și se ridică de pe scaun.

– Îmi pare rău că te-am făcut să mă aștepți.

Cuvintele lui erau spuse din politețe și nu erau deloc sincere.

– Nici o problemă, spuse ea, cu răceală.

Începu să-și desfacă nodul de la cravată, dar se opri.

– Te deranjează?

Alanna se îndoia că avea nevoie de permisiunea ei.

– Absolut deloc.

Își scoase cravata și o îndesă în buzunarul hainei, apoi își dezbrăcă haina și o puse pe spătarul

scaunului. Alanna avu impresia că-l privește cum se transformă dintr-un om de afaceri civilizat într-un bărbat primitiv, oarecum periculos.

Își descheie și trei nasturi de la cămașă, după care se opri. Alanna îl privi suprinsă, pentru că aproape se aștepta să-și scoată și cămașa. Toate gesturile lui o tulburaseră și-și feri privirea, încercând să-și recapete controlul.

În loc să se îndrepte spre canapea, Rolt se duse lângă fereastră și se opri în razele soarelui. Privi câteva minute în curtea uzinei, până când Alanna nu-și mai putu stăpâni curiozitatea.

– Ce anume pretinzi că știi despre părinții mei?

Rolt privi peste umăr, în direcția ei, după care se întoarse.

– O să-mi torn ceva de băut. Ești sigură că nu vrei nimic? întrebă el, ignorând cuvintele ei.

– Da, foarte sigură.

Își stinse țigara, apoi ascultă cum, în spatele ei, Rolt deschide frigiderul, scoate gheața, închide frigiderul, apoi își toarnă un pahar de coniac.

– Părinții mei! spuse ea, fără să se întoarcă.

– Ce-i cu ei?

– Asta aș vrea să știu și eu, se răsuci ea brusc. Totul a fost un truc, nu-i așa? O șmecherie, ca să mă faci să vin aici!

El îi înfruntă privirea.

– Da.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama, murmură ea.

Cu mișcări bruște, se ridică de pe canapea și-și luă poșeta.

– Nu știi nimic despre părinții mei!

Vocea lui o opri.

– N-am spus asta.

Alanna se întoarse către el.

– Am recunoscut numai că m-am folosit de ei ca să te aduc aici. Asta nu înseamnă că nu știu nimic despre ei.

– Ei bine? îl provocă ea, sătulă de acest joc de-a șoarecele și pisica.

– Stai jos, Alanna.

Rolt se îndepărtă de bar, cu un pahar în mână.

– Nu, refuză ea, foarte hotărâtă. Vreau să știu despre ce e vorba și vreau să știu acum!

O sclipire amuzată apăru în ochii lui, dar nu schiță nici un zâmbet.

– Ai spus că tatăl tău ți-a mărturisit că este îngrijorat din pricina mamei tale. Are probleme cu inima, din câte știu.

– Da.

– Acesta este unul din motivele pentru care este îngrijorat.

Alanna îl privi neîncrezătoare.

– Și care este principalul motiv?

– Cât de multe știi despre situația financiară a tatălui tău? întrebă Rolt.

– Știu că n-au nici un fel de probleme, răspunse ea, cu răceală. Cu banii din vânzarea companiei și cu acțiunile pe care le-a păstrat, au viitorul asigurat.

– Așa stăteau lucrurile, la momentul vânzării.

Alanna avu nevoie de câteva momente ca să înțeleagă exact afirmația lui. Cu pași mici, se apropie de el.

– Ce vrei să spui?

– Tatăl tău n-a fost niciodată un foarte bun afacerist. O parte din banii proveniți din vânzare i-a investit în lucruri sigure, dar restul i-a folosit pentru speculații la bursă. Din păcate, n-a luat cele mai bune decizii și a pierdut. A încercat să recupereze banii și a făcut alte investiții, și mai riscante... Pe scurt, Alanna, tatăl tău nu mai are nici un ban din vânzare.

– Nu se poate! șopti ea, ca pentru sine. Bietul tata!

Ridică privirea la el.

– Mai sunt veniturile de pe urma acțiunilor de la uzină.

– Da, mai sunt, dar nu sunt de-ajuns pentru a menține standardul de viață actual. Dacă mama ta va mai avea un infarct... Casa e deja ipotecată, iar tatăl tău s-a dus la bancă săptămâna trecută ca să obțină un împrumut, folosind drept garanție acțiunile.

Alanna păli brusc. Încet, începu să înțeleagă tabloul complet – dacă tatăl ei primea împrumutul și nu putea să-l returneze, avea să piardă acțiunile, singura sursă de venit a familiei.

– A vrut să vândă casa, spuse ea, cu o voce de gheață. De aceea i-a spus toate lucrurile acelea mamei! Iar ea nici n-a vrut să audă...

– Dacă ar vinde casa, n-ar face decât să câștige puțin timp. Ar fi trebuit să facă asta acum un an, înainte s-o ipotecheze.

– Nu înțeleg! exclamă ea. Cum s-a putut întâmpla așa ceva? Fără nici un avertisment!

– Tatăl tău a avut destule avertismente! spuse el scurt.

– Trebuie să facem ceva!

În vocea ei se simțea disperarea.

– O să vindem casa, evident. Mama n-o să se opună, când o să afle cum stau lucrurile. O să ne mutăm într-o casă mai mică și mai ieftină. O să-mi găsesc o slujbă. Dacă mă gândesc, și tata ar putea să-și găsească ceva. E inteligent și încă în putere.

– A încercat deja să-și ia o slujbă, dar nu sunt prea multe posibilități pentru cineva de vârsta lui. Recunoaște, Alanna, că a avut slujba asta din pricina tatălui său. Lăsând la o parte vârsta, adevărul este că n-are experiență.

– Nu e vina tatălui meu că a moștenit compania, protestă Alanna.

– Cât despre posibilitatea ca tu să-ți iei o slujbă... Vrei să spui că o să-i întreții tu, tot restul vieții?

Ea nu ezită nici o clipă.

– De ce nu? Și ei m-au întreținut!

– Și cum rămâne cu mariajul tău? Ai uitat de asta? Soțul tău s-ar putea să nu fie la fel de înțelegător când o să preiei toate responsabilitățile și datoriile casei.

– O să înțeleagă, spuse ea, cu gândul la Kurt.

– Ești sigură de asta?

– Da.

– Intențiile tale sunt foarte frumoase, dar complet irealizabile. Ai de gând să-i ceri tatălui tău să-și vândă casa. O să fie nevoit să renunțe la toate abonamentele sale de la diverse cluburi. În condițiile astea, șansele lui de a-și menține o poziție respectabilă sunt practic nule. Ca urmare, va fi nevoit să stea acasă, obligat să accepte ajutorul tău. Cum rămâne cu mândria lui, Alanna? Asta l-ar distruge și, în timp, același lucru s-ar întâmpla și cu mama ta.

Ochii ei de culoarea ametistului erau plini de lacrimi. Își mușcă buzele; știa că Rolt avea perfectă dreptate, dar nu voia s-o recunoască. Bărbatul mândru și sensibil care era Dorian Powell era obișnuit să fie stâlpul casei și n-ar fi suportat să trăiască din mila fiicei sale.

Alanna se întoarse cu spatele, încercând să-și ascundă lacrimile.

– Ce altă soluție ai?

– Aș putea să dau o mână de ajutor.

– N-o să accepte mila ta, îl repezi ea.

– Există o soluție, astfel încât să nu știe că am făcut-o din milă.

– Cum? întrebă ea, simțind că renaște speranța.

– Aș putea aranja ca venitul său de la uzină să crească. Dacă e nevoie, l-aș putea angaja la biroul de „Relații publice", cu jumătate de normă, ca să-și suplimenteze venitul.

– Ai putea să faci asta?

Alanna se întoarse către el, susținându-i privirea.

– Da, aș putea. Am să-l ajut... dacă te căsătorești cu mine.

Alanna încremeni.

– Poftim?

– Căsătorește-te cu mine, repetă el.

– E imposibil! spuse ea răspicat, clătinând din cap. Sunt deja logodită cu fratele tău. Mi-a cumpărat un inel, astăzi.

Rolt ridică paharul și mai luă o înghițitură de coniac.

– S-au mai văzut cazuri în care logodnele au fost rupte. Acesta nu e un obstacol.

– Îl iubesc pe Kurt. Acesta e un obstacol?

– Numai în mintea ta, o contrazise el, pe un ton nepăsător. N-ar fi prima căsătorie din interes, nu-i așa?

– Chiar crezi că o să accept acest... șantaj? se încruntă ea.

– Nu cred că ai de ales, dacă ții la părinții tăi așa de mult pe cât spui, ridică el din umeri.

– E absurd! gesticulă ea, agitată. Kurt o să mă ajute! O să găsim un plan ca tata să nu afle de unde vin banii.

– Kurt nu are atâția bani la dispoziție. Are salariu, ca orice angajat, și nu i-ar ajunge ca să întrețină două gospodării. În familia noastră, toată lumea începe de la zero, ca simplu angajat, și nu toți reușesc să ajungă în vârf. Nimeni nu primește totul pe o tavă de argint, la naștere!

Puse paharul pe masă.

– Kurt nu te poate ajuta, Alanna. Eu pot, dar el nu.

– N-o să mă mărit niciodată cu tine! jură ea. Gândul îmi provoacă greață!

– Aceasta este singura variantă pe care o ai la îndemână, sublinie el.

– Nu pot să accept!

– Și ce-o să faci, în cazul ăsta? Nimic? întrebă el, pe un ton reprobator.

– Nu știu, oftă ea. Ai putea să mă ajuți fără să-mi pui nici o condiție!

– Numai așa, pentru că sunt băiat bun? se strâmbă el. Te doresc, Alanna, orice ar trebui să fac pentru asta!

– Te-ai gândit vreo clipă că s-ar putea să-ți fiu recunoscătoare și să-mi schimb părerea despre tine tocmai pentru că l-ai ajuta pe tatăl meu?

– Da, m-am gândit, recunoscu el. Dar eu vreau să devii soția mea, nu să-ți schimbi părerea despre mine. Și, înainte să-l ajut pe tatăl tău, aș vrea să știu exact cum o să-ți arăți recunoștința.

Alanna văzu o portiță de scăpare.

– Dacă sunt de acord să mă mărit cu tine, îl ajuți pe tata?

– Când o să te măriți cu mine, o să-l ajut pe tatăl tău, puse el lucrurile la punct.

– Dacă tatăl meu o să fie ruinat, e numai vina ta, Rolt Matthews! Ai fi putut să-l salvezi, dar n-ai făcut-o!

– Nu-i adevărat, spuse el, pe un ton foarte calm. Vina va fi a ta, pentru că mi-ai refuzat oferta. Nu eu voi fi responsabil, ci tu. Abia dacă-l cunosc pe tatăl tău. Ce mă interesează pe mine dacă va avea probleme să-și păstreze statutul în fața prietenilor săi? Sigur, altfel ar sta lucrurile dacă ar fi vorba despre socrul meu.

Aroganța lui o enervă peste măsură pe Alanna. Ridică palma și-l lovi cu putere peste față. Imediat, Rolt îi prinse mâna într-o strânsoare de oțel.

– O să fii soția mea, Alanna! șuieră el. N-ai de ales!

– Dă-mi drumul!

Încercă să-și elibereze brațul, dar în zadar. O strângea cu atâta putere, încât se temu că o să-i rupă mâna și rămase nemișcată. O trase spre el, silindu-o să-și arcuiască trupul și lipind-o de el.

– N-o să-ți dau drumul, șopti el. Sunt sigur că, în timp, nici n-o să-ți mai dorești asta!

Din nou, avu impresia că vocea joasă și arogantă a lui Rolt rostește o profeție.

– Nu!

Se aplecă spre ea, încercând s-o sărute, dar ea se feri și-l împinse cu mâna liberă, reușind să se distanțeze puțin de el. În ciuda rezistenței ei, Rolt îi suci mâna la spate și puse stăpânire pe gura ei. Înțelegând că nu avea rost să se mai zbată, Alanna acceptă sărutul lui, dorindu-și să se termine cât mai repede. Rolt, însă, schimbă tactica și dădu dovadă de o tandrețe care-i distruse complet apărarea.

Sărutul deveni prelung și pasional. Strânsoarea lui se transformă în mângâiere, degetele îi mângâiară cu tandrețe obrajii, gâtul, umerii, iar buzele ei se deschiseră, acceptându-l. Fără să-și dea seama, rezistența se transformă în dorință, iar acest lucru o sperie.

Cu o mișcare bruscă, Alanna se eliberă de el și-i puse palmele în piept, pentru a-l forța să păstreze distanța. El continuă s-o țină în brațe, fără să-i permită să se depărteze complet. Alanna se uită fix în ochii lui albaștri, mirată că un bărbat care nu-i plăcea trezise în ea asemenea senzații și supărată, totuși, că se întâmplase asta.

– Derutată? o întrebă Rolt, amuzat. Nu te-ai gândit că se poate întâmpla așa ceva? N-ai știut că ura se poate transforma foarte ușor în pasiune?

– Nu!

El râse gros. Înainte ca ea să poate face vreo mișcare, simți că Rolt o ia în brațe și o ridică de la podea.

– Lasă-mă jos! reuși ea să spună.

El zâmbi leneș.

– Încă n-am reușit să te conving.

Neluând în seamă încercările ei de a se elibera, Rolt o duse pe canapea. Încercând să-l împingă de lângă ea, îi puse mâinile în piept, dar îi atinse pielea, expusă prin cămașa deschisă. Valuri de dorință îi invadară trupul și-și dădu seama că nu era atât de puternică pe cât îi plăcea să creadă.

Degetele lui îi desfăcură eșarfa și o aruncară pe podea, lăsând gâtul lung și delicat la dispoziția buzelor lui fierbinți. Se aplecă peste ea, strivind-o cu greutatea lui și-și strecură mâna sub bluză.

În ciuda senzațiilor provocate de Rolt, imaginea lui Kurt apăru în mintea ei. Ce făcea?! Ce fel de femeie îl lasă pe fratele logodnicului ei să o atingă în felul acesta? Prin comportarea ei, îl trăda pe Kurt și pierdea orice urmă de mândrie și respect de sine.

Începu să tremure când simți buzele lui pe sâni și, cu un efort ce păru supraomenesc, se eliberă din brațe lui și se ridică de pe canapea. Ar fi vrut să se depărteze de el, dar picioarele n-o ascultau și nu putea să facă nici o mișcare.

Rămas în continuare pe canapea, Rolt întinse o mână și o mângâie pe picior, insistând în zona din spatele genunchiului.

– Te rog, nu face asta, șopti ea, simțind că nu poate face față atracției fizice din ce în ce mai puternice.

Rolt se ridică, fără să-și ia privirea de la ea. Își puse mâinile pe talia ei, încercând s-o apropie de el. Alanna se răsuci și vru să plece de lângă el, dar el o împiedică și o trase aproape. Spatele ei se sprijinea de pieptul lui lat, iar Rolt își îngropă fața în buclele ei castanii. Închise ochii, copleșită, și simți palmele lui pe abdomen, lipindu-i trupul de al lui și făcând-o să înțeleagă cât de mult o dorea.

– Nu, încercă ea să protesteze. E o nebunie! E doar dorință fizică... atracție animalică!

– Dar nu e mai bine să știi că atingerea mea o să-ți facă plăcere, atunci când o să fim căsătoriți? îi șopti el la ureche.

– Nu e destul, spuse ea, repetându-și în gând că o căsătorie nu trebuie întemeiată pe atracție sexuală.

– Pentru început, este.

Îi dezmierdă lobul urechii, dar ea se feri.

– O să avem copii și o să învățăm să ținem unul la altul.

– Nu știu, șopti ea, confuză.

Simțea că, atâta timp cât o atingea și o mângâia, mintea ei nu funcționa limpede.

– Crede-mă!

O întoarse către el. Ca o frunză în vânt, Alanna nu avu puterea să se opună și se lăsă trasă în vârtejul sărutului lui. Când se opri, Alanna văzu în ochii lui că se bucura de victoria obținută. Răspunsul ei, chiar dacă nu fusese rostit cu voce tare, era cel pe care Rolt îl dorise și-l așteptase.

Dar nu era răspunsul pe care ar fi dorit să-l dea. Nu voia să se mărite cu el, pentru că simțea că fusese nevoită să aleagă între Kurt și tatăl ei. Nu voia să aleagă și știa că orice femeie are dreptul să se răzgândească.

Se eliberă din strânsoarea lui și făcu câțiva pași prin cameră, gândindu-se cum să-i spună lui Rolt că nu voia să devină soția lui. Când ridică privirea din podea, se trezi uitându-se în ochii lui Kurt. Era atât de uimită să-l vadă în cadrul ușii, că nici nu luă în seamă faptul că Rolt se apropie de ea și, cu un gest protector, își puse brațul în jurul taliei.

Kurt o privi din cap până-n picioare, insistând asupra nasturilor descheiați ai bluzei. Cu obrajii în flăcări, Alanna se grăbi să și-i încheie, cu toate că știa că nu era singurul detaliu care vorbea despre purtarea ei.

– Îmi pare rău că a trebuit să afli așa, Kurt, se auzi vocea lui Rolt. Bănuiesc că Alanna n-a știut cum să-ți spună.

Kurt nu-și luă privirea de la ea.

– Ai spus că e o problemă de familie, spuse el, pe un ton amar, amintind scuza oferită de Alanna. Nu m-am gândit nici o clipă că este vorba de familia mea.

– Kurt, te rog! Eu...

El ridică mâna, oprind-o să continue.

– Aș fi înțeles dacă mi-ai fi spus că te întâlnești cu Rolt. Aș fi fost înnebunit de gelozie, dar aș fi înțeles.

– Am vrut să-ți spun.

– Dar ai vrut să te asiguri mai întâi că pui mâna pe Kurt, nu-i așa? spuse el, pe un ton sarcastic. De ce să te mulțumești cu săracul frate mai mic, când poți să-l ai pe cel mai bogat? Ai acceptat să te măriți cu mine ca să poți să-l forțezi pe Rolt să-ți facă aceeași propunere? Ai vrut să te convingi că te dorește atât de mult pe cât pretindea și că nu era o simplă toană?

– Încetează! strigă ea.

Kurt își îndreptă atenția spre fratele său.

– Trebuie să te felicit?

– Am cerut-o pe Alanna în căsătorie, recunoscu acesta.

Alanna interveni rapid:

– Nu vezi cum ne manipulează?

– Nu cred că s-a întâmplat ceva împotriva voinței tale, o acuză el. Cel puțin, eu n-am văzut asta atunci când am deschis ușa. Și când mă gândesc că te-am crezut atunci când ai spus că o să-l refuzi pe Rolt... Chiar i-ai arătat ușa, nu-i așa? Ușa dormitorului!

– Nu e adevărat!

Vocea ei nu era atât de convingătoare pe cât și-ar fi dorit.

– Dacă n-ai apucat să-i cumperi viitoarei mirese un inel, am eu unul ieftin. Știu singur că o să i se potrivească. Nu merită ca amândoi să aruncăm banii pentru aceeași fetișcană!

Alanna păli brusc în fața cuvintelor lui acuzatoare. Era gata să izbucnească în lacrimi, dar știa că nu-l putea condamna pentru că-și manifesta dezgustul pe care-l simțea față de ea.

– Kurt, te rog, murmură ea, cu o vocea tremurătoare.

– O să plec. Bănuiesc că ești nerăbdătoare să te întorci în brațele iubitului tău.

Privirea lui insistă pe brațul fixat pe talia ei. Alanna se depărtă de el, dar era prea târziu.

– Kurt, nu pleca! strigă ea. Lasă-mă să-ți explic!

El se opri în fața ușii și-i aruncă o privire de gheață.

– Ce să-mi explici? tună el. Că ești o mincinoasă? Știu asta! Sper doar ca fratele meu să-și dea seama de adevăratul tău caracter!

Alanna tresări, ca și cum ar fi primit o palmă. Își coborî ochii în podea și ascultă în tăcere pașii lui Kurt care se îndepărtau pe hol. După câteva minute, se uită către Rolt, care nu făcuse nici o mișcare.

– Tu ai aranjat să vină aici, în seara asta, nu-i așa?

– Da.

– De ce? întrebă ea, abia auzit.

– Am crezut că acesta e cel mai bun mod de a afla că o să te căsătorești cu mine. E o modalitate cam dură, dar cred că e cea mai bună, explică el, cu detașare.

– O să mă mărit cu tine, spuse răspicat Alanna. Ți-ai atins scopul!

Se apropie de el și-l privi în ochi.

– O să-mi țin cuvântul în ceea ce-l privește pe tatăl tău.

– Savurează momentul ăsta, îl avertiză ea. Ai obținut ce ai dorit, dar cred că n-o să te bucure foarte tare situația.

– Ce înseamnă asta? se încruntă el.

– Înseamnă că am de gând să-ți fac viața un calvar! O să mă căsătoresc cu tine, Rolt, dar o să plătești toată viața pentru ce ai făcut în seara asta. O să regreți că m-ai obligat să devin soția ta.

Rolt îi susținu privirea câteva clipe, după care se întoarse cu spatele, fără să pară îngrijorat de cuvintele ei.

– Ia-ți poșeta. E timpul să le dăm vestea cea bună părinților tăi.

Capitolul 6

Mașina mare, neagră, a lui Rolt urmă autoturismul Alannei ca o umbră întunecată. Pe tot drumul către casă, tânăra refuză să se gândească la ce făcuse, știind că avea destul timp pentru regrete și remușcări.

Opri mașina în fața casei și-l așteptă pe Rolt să vină lângă ea și să intre împreună. Când îl văzu apropiindu-se, înalt, puternic, cu trăsăturile accentuate de soarele care apunea, Alanna își dădu seama că trebuia să se ferească de atingerea lui și de senzațiile pe care i le trezea.

– Intrăm? întrebă ea.

– Într-o clipă.

O prinse de cot, dar ea se smuci imediat.

– Nu vei putea să faci așa ceva înăuntru, îi aminti el. Se presupune că suntem îndrăgostiți nebunește unul de altul. Nu asta vrei să creadă părinții tăi?

– Încă nu suntem înăuntru, puse ea lucrurile la punct.

Se îndreptă spre casă, iar Rolt n-o opri, ci o urmă fără să răspundă. În fața ușii, întinse mâna spre clanță, iar ea se opri, permițându-i să facă asta. În loc să deschidă ușa, Rolt profită și o imobiliză între ea și ușă, după care se aplecă și o sărută apăsat.

– Acum putem să intrăm, spuse el, cu un zâmbet arogant pe buze. Acum ai o strălucire în ochi și ești îmbujorată. Doar nu putem să-i întâlnim pe părinții tăi când arăți de parcă urmează să te măriți cu un călău!

– E mai rău, șuieră ea. O să mă mărit cu tine!

Faptul că știa că are dreptate n-o făcea pe Alanna să fie mai puțin nervoasă. Era conștientă că trebuia să joace teatru în fața părinților, pentru ca aceștia să nu bănuiască adevăratul motiv al căsătoriei.

Când intrară în sufragerie, tatăl ei împături ziarul pe care-l citea și se ridică în întâmpinarea lor.

– Bună, Rolt, îi zâmbi el. Elinore tocmai îmi spunea că a văzut mașina ta intrând în curte, în urma Alannei. E o vizită profesională sau, așa cum sper, personală?

Când simți palma lui mare pe spatele ei, Alanna tresări și se uită la el, spunându-i din priviri că avea să suporte, deși nu-i plăcea. Privirea lui, în schimb, era tandră și afectuoasă, iar ea își pierdu stăpânirea de sine.

Ai grijă, își spuse în gând. Nu ceda farmecului lui! Nu uita de ce ai acceptat să te măriți cu el!

Făcând un efort, Alanna privi către părinții ei. Tatăl ei părea nelămurit, în timp ce mama ei, care stătea pe canapea, abia își stăpânea curiozitatea.

– În seara asta, fiica dumneavoastră a acceptat să devină soția mea, spuse Rolt, pe un ton grav. Cu permisiunea dumneavoastră, firește!

Alanna știa că ultimele cuvinte fuseseră rostite din simplă politețe și că mariajul urma să aibă loc, indiferent de părerea părinților ei.

Dorian Powell rămase fără cuvinte în fața anunțului, dar mama ei se ridică brusc de pe canapea și își îmbrățișă fiica, zâmbind fericită.

– Sunt atât de fericită pentru tine, draga mea! exclamă ea, emoționată. Nu m-ai păcălit nici o clipă! Mi-am dat seama de la bun început, nu-i așa?

– Da, mamă, fu ea de acord.

Rolt o privi întrebător, dar ea încercă să nu-l ia în seamă.

– V-ați dat seama de la bun început, doamnă Powell? întrebă Rolt, cu zâmbetul pe buze.

– Da.

Mama ei făcu un pas înapoi, ca să-i poată privi mai bine pe cei doi tineri.

– Poate a fost intuiție feminină sau intuiția unei mame, dar am știut tot timpul că Alanna este îndrăgostită de tine.

– Ai fi putut să-mi spui și mie, râse Dorian, uimit de cursul evenimentelor. Doar sunt tatăl ei!

– Dacă ți-aș fi spus, m-ai fi acuzat că sunt sentimentală, ca de obicei. Alanna seamănă cu mine! Își amintești cum am reacționat eu atunci când ai început să-mi faci curte? Eram atât de furioasă... Dar n-a durat mult!

Sclipirea amuzată din privirea lui Rolt o irită pe Alanna. Trebuia să tacă în fața părinților ei, dar îi aruncă o privire disprețuitoare, sperând că va înțelege exact mesajul.

– Îmi amintesc, chicoti tatăl ei. Ai fost foarte dură la început și am simțit asta pe pielea mea. E adevărat, Alanna seamănă cu tine.

Rolt îi înconjură talia cu brațul și o trase lângă el.

– Tată, Rolt o să creadă că se însoară cu o scorpie, dacă mai vorbești așa! râse ea forțat.

– Și nu e așa? întrebă el, cu un aer nevinovat.

– Sigur că nu, râse tatăl ei. Recunosc, Rolt, că am crezut că Alanna se va căsători cu fratele tău. Vestea despre căsătoria voastră m-a luat prin suprindere. Dar, te rog să mă crezi... Nu putea să facă o alegere mai bună!

– Mulțumesc, Dorian. Nici eu!

Din nou, Rolt îi oferi o privire drăgăstoasă, în care ea descoperea foarte clar ironia.

– Kurt! șopti brusc mama ei. Bietul Kurt... Ține foarte mult la tine, Alanna.

– Da, mamă, știu.

Durerea din vocea ei era reală.

– Sper că nu e foarte supărat. A aflat, nu-i așa?

Alanna nu era în stare să răspundă la întrebare și-și strânse puternic buzele, ca să nu înceapă să vorbească despre modul în care Rolt distrusese fericirea ei și a lui Kurt.

– Ne-am întâlnit cu el în seara asta, spuse Rolt, fără să ofere amănunte. A fost un moment dificil pentru toți, dar sper să-l depășim.

– Așa e, aprobă mama ei. Ar fi fost îngrozitor ca Alanna să se mărite cu Kurt, după care să-și dea seama că te iubește pe tine. Poate că fratele tău este supărat, dar sunt sigură că o să-și revină.

– Da, da, interveni și tatăl ei. Mai bine să sufere acum, puțin, decât mai mult, mai târziu.

Observă că Alanna nu se simțea în largul ei și încercă să schimbe subiectul.

– N-are nici un rost să mai vorbim despre asta. De ce nu luați loc? Elinore, ai vrea să te duci să aduci niște cafea și prăjiturile acelea delicioase făcute de Ruth? Și spune-i și ei vestea!

– Sigur că da, răspunse ea, cu entuziasm. În sfârșit, Alanna a început să se gândească să ne ofere nepoți!

– La timpul potrivit, draga mea, râse soțul ei. La timpul potrivit!

Copii! Gândul la o relație intimă cu Rolt o făcu pe Alanna să roșească și se depărtă de el. Trebuia să stea cât mai departe de el și să nu dea curs tentației atât de puternice.

Nici nu se așeză bine pe canapea, că Rolt veni lângă ea. Nu se așeză chiar lângă ea, dar puse mâna pe spătarul canapelei și o mângâie ușor pe umăr.

Dorian Powell se întoarse către ei.

– Elinore își dorește tare mult nepoți, zâmbi el, cerându-și într-un fel scuze. Întotdeauna a visat să aibă o casă plină de copii, dar, din păcate, sănătatea nu i-a permis acest lucru. Să nu vă gândiți că o dezamăgiți dacă vă hotărâți să nu întemeiați o familie imediat.

– Adevărul e că n-am discutat despre asta, răspunse Alanna, iritată. Nici măcar nu știu dacă lui Rolt îi plac copiii.

– Îmi plac, răspunse el. În special fetițele cu bucle castanii și ochi albaștri.

Ea își dorea cu disperare să schimbe subiectul și să nu mai simtă atingerea lui pe umăr. Se simțea vulnerabilă și făcea eforturi prea mari ca să-i reziste. Cât de mult îl ura!

Ruth intră în cameră, cu un zâmbet larg zugrăvit pe chip. Între îmbrățișări, felicitări și explicații subiectul copiilor fu lăsat deoparte.

– Mă simt de parcă s-ar căsători unul din copiii mei, spuse Ruth. O știu pe Alanna de când era bebeluș!

Mama ei intră în cameră cu o tavă cu cafea și prăjituri, iar Ruth se grăbi s-o ajute.

– Ți-am spus să n-o aduci, Elly. E prea grea pentru tine!

– Prostii! se opuse ea. Mă descurc.

– Elly, îți dai seama câte avem de făcut?

Se uită către Alanna.

– Când va avea loc nunta? Ați stabilit o dată?

Ea se pregătea să spună că nu discutaseră despre asta, dar nu avu ocazia să răspundă.

– Imediat, se auzi vocea lui Rolt. Alanna vrea să fie mireasă în luna iunie.

Nu voia așa ceva! Se întoarse spre el, vrând să protesteze, dar el o strânse de umăr, amenințător. Nu vorbiseră despre data nunții, dar nu-și imagina că avea să fie atât de curând. La urma urmei, ce mai conta? își spuse ea cu amărăciune.

– În iunie! repetă Elinore Powell. Dar mai sunt numai zece zile din luna asta! Trebuie să cumpărăm rochia de mireasă, rochiile domnișoarelor de onoare... Trebuie să facem invitațiile, să ne ocupăm de biserică, de flori. Ruth poate să facă tortul, dar...

– Nu vrem o nuntă mare, doamnă Powell, spuse încet Rolt.

De data asta, Alanna era de acord cu el. Părea o adevărată ipocrizie să facă o ceremonie mare, fastuoasă, cu zeci de invitați, când jurămintele lor nu urmau să fie spuse din inimă.

– Îmi pare rău, mamă.

Știa că mama ei își dorea cu totul altceva pentru unica ei fiică.

– Vrem o nuntă mică, la care să nu participe decât familia.

Tatăl ei păru brusc ușurat, iar Alanna înțelese că tot ceea ce-i spusese Rolt despre situația financiară a familiei era perfect adevărat.

– Dacă așa vrei... se resemnă mama ei.

– În vremurile astea, ar trebui să fim mulțumiți că se căsătoresc, pufni Ruth.

– V-ați gândit la luna de miere? întrebă mama ei, fără să ia în seamă comentariul prietenei sale.

– Nu putem pleca decât un week-end, pentru că nu pot să lipsesc de la uzină. Va trebui s-o amânăm până la iarnă.

Oricum nu conta, își spuse Alanna. Luna lor de miere se va termina înainte să înceapă!

Discuțiile despre nuntă durară o oră, iar Alanna le lăsă pe mama ei și pe Ruth să stabilească toate detaliile.

– Florile! Exclamă Ruth, la un moment dat. Ce fel de buchet îți dorești, Alanna?

Văzu că ceștile de cafea se goliseră și se ridică.

– Mă duc să mai fac cafea.

– Pentru mine, nu, mulțumesc, spuse Rolt. E momentul să plec.

– Nu atât de curând! protestă mama ei.

– Ba da, insistă el și se ridică în picioare.

Își luă rămas-bun de la toți și se îndreptă spre ușă. Alanna rămase pe canapea până când simți privirea insistentă a părinților ei și-și dădu seama că se așteptau să-l conducă până la mașină. Zâmbi și se ridică repede.

– Te conduc, spuse ea.

Rolt se opri în cadrul ușii și o așteptă.

– Nu e nevoie, îi spuse el, cuprinzându-i fața în palme. Am avut o zi foarte agitată, având în vedere toate câte s-au întâmplat. Ar fi mai bine să te culci devreme. Ne vedem mâine!

Alanna își puse mâinile pe mâinile lui. Știa că vrea s-o sărute și nu putea să-l împiedice, având în vedere că părinții ei și Ruth îi priveau. Privirea lui îi spuse că exact asta intenționase.

Gura lui puse stăpânire pe a ei, dar Alanna își încleștă buzele și nu-i răspunse. Era hotărâtă să-i arate că, în ciuda faptului că-i cedase odată, putea să-i reziste.

Când se opri, ea îl privi triumfătoare. Cum e să săruți un cub de gheață? întrebau ochii ei.

– Știu că poți mai mult, îi șopti el la ureche. Dar o să aștept o altă ocazie ca să-ți demonstrez.

– O să aștepți mult și bine, răspunse ea la fel de încet, cu zâmbetul pe buze.

El o mângâie ușor pe obraz și pe buze, după care îi dădu drumul.

– Noapte bună, draga mea. Somn ușor!

Ce urare! își spuse ea. Nu va fi niciodată „draga lui", după cum nu va dormi bine în noaptea ce urma.

– Noapte bună, Rolt.

Aceasta era prima dintr-un șir de nopți cărora Alanna trebuia să le facă față. Părinții ei se așteptau să-i vadă împreună, iar ea nu avea de ales.

Rolt, însă, își schimbă comportamentul. În afară de câteva atingeri și câteva sărutări de față cu părinții ei, nu mai încercă să facă dragoste cu ea. Într-un fel, Alanna era mirată de această schimbare; își spuse însă că voia s-o facă să aibă încredere în el, după care să profite de ea. Din punctul ei de vedere, îi dovedise că nu putea să aibă încredere în el.

Alanna nu avea timp să se gândească la el, pentru că era ocupată cu pregătirile de nuntă. Trebuia să-și cumpere rochia de mireasă și trusoul. Insistase să fie mic, pentru că știa că tatăl ei nu-și permite și pentru că nu-i păsa.

***

Dimineața nunții se dovedi una ploioasă. În timp ce o ajuta să se îmbrace, mama ei îi povesti despre o veche superstiție conform căreia căsătoria era sortită dezastrului dacă ploua în ziua nunții. În cazul acesta, era normal să plouă! își spuse ea.

Pe drumul către biserică, soarele își făcu loc printre nori, spre disperarea Alannei. Știa, totuși, că mariajul ei cu Rolt nu va fi fericit, indiferent dacă soarele strălucea sau nu pe cer.

Când părăsi biserica la brațului soțului său, cerul era limpede, fără nici o urmă de nor. Mai petrecu câteva ore la casa părinților ei, acceptând urările tuturor cu un zâmbet silit pe buze, până când Rolt sugeră că era momentul să se retragă. Își îmbrățișă părinții, după care se îndreptară spre mașina lui. Autoturismul negru era acum împodobit cu funde și inscripții în cinstea tinerilor căsătoriți. Deși erau făcute în glumă, Alanna nu le găsea amuzante, pentru că-i aminteau de faptul că se măritase cu Rolt pentru a se răzbuna pe el, și nu din dragoste.

– Acum poți să te relaxezi, Alanna, îi spuse el după ce intrară în mașină. S-a terminat.

– Da.

Cel puțin, nu mai era nevoită să păstreze aparențele.

– Cât durează drumul până acasă la tine?

– Cam douăzeci și cinci de minute.

Se lăsă o tăcere apăsătoare, căreia nici unul dintre ei nu încercă să-i pună capăt. Amândoi presupuseseră, fără să discute despre acest subiect, că își vor petrece noaptea nunții în casa lui Rolt. Dacă el ar fi sugerat să meargă la un hotel, Alanna ar fi refuzat categoric – camera de hotel este dominată, de obicei, de un pat imens.

Nu mai fusese niciodată în casa lui Rolt. Cu o zi înainte de nuntă, tatăl ei îi dusese acolo majoritatea lucrurilor, dar mai avea câteva valize și în portbagajul mașinii. Tot ce știa despre locuința lui era că se află în apropiere de un lac.

Când ajunseră, Alanna se văzu nevoită să admită că era foarte frumoasă; construită din lemn, casa se încadra perfect în decor.

– Valizele mele! îi aminti ea, când văzu că Rolt se îndreaptă spre intrare.

– O să le aduc mai târziu.

Descuie ușa și așteptă ca Alanna să ajungă lângă el, pe verandă. Când vru să intre, el o prinse ușor de braț, împiedicând-o.

– Se obișnuiește ca bărbatul să-și treacă mireasa în brațe peste prag.

Primul ei impuls fu să protesteze, dar se lăsă prinsă de brațele lui puternice. Inima începu să-i bată mai repede, dar își păstră cumpătul și nu lăsă să se vadă acest lucru. Rolt deschise ușa cu piciorul și o purtă în casă.

– Obiceiul a fost respectat, spuse ea cu răceală. Acum poți să mă lași jos.

Fețele lor erau foarte apropiate, iar Alanna ignoră privirea lui foarte insistentă. După câteva clipe, o lăsă jos, dar continuă să o țină aproape de el, cu un braț de fier.

– Bun venit acasă, doamnă Matthews.

Gura lui se aplecă peste a ei, cu pasiune și posesivă în același timp. Alanna încercă să se gândească la Kurt, bărbatul cu care ar fi trebuit să se mărite și reuși să-i reziste.

– N-ai de gând să faci lucrurile ușoare, nu? întrebă el, cu voce de gheață.

– N-am avut niciodată intenția asta!

Îi dădu drumul brusc, iar Alanna se îndepărtă, conștientă de tremurul ușor al picioarelor. Era bucuroasă că rezistase sărutului său și era hotărâtă să facă acest lucru și în continuare.

Ingorându-l pe Rolt, își roti privirea prin cameră, admirând ferestrele mari, șemineul, pereții îmbrăcați în lemn. Covorul bej era extrem de gros și se asorta cu nuanța cafenie a canapelei din fața șemineului. Un hol larg conducea către camera de zi, unde ferestrele erau înalte cât pereții.

Rolt tuși semnificativ în spatele ei, așteptând un comentariu despre casă.

– E foarte frumoasă, spuse ea pe un ton indiferent.

– Dă-mi voie să-ți arăt.

Fără să aștepte răspunsul ei, Rolt intră în holul spațios. Prefăcându-se dezinteresată, Alanna îl urmă.

– Aici e biroul, îi arătă o ușă pe care ea n-o observase. Uneori, seara, lucrez aici.

Alanna aruncă o privire și avu senzația unei peșteri primitoare cu pereții acoperiți de rafturi cu cărți, fotolii de piele și același covor bej.

– Sufrageria, continuă el. Pe fereastră se vede pontonul. Iar bucătăria este acolo.

Alanna se uită în direcția indicată și văzu un dulap de lemn natur și cele mai moderne aparate casnice. Îl urmă pe Rolt în holul de la intrare și apoi pe scările în forma literei L care duceau la etaj. Trei uși mari se ofereau privirii – două către fațada casei, iar una către lac.

– Dormitoarele, spuse Rolt.

– Evident! ridică ea din umeri.

– Cele două sunt dormitoarele de oaspeți, iar acesta e dormitorul matrimonial.

Deschise ușa dormitorului principal, așa cum se așteptase Alanna. Primul lucru pe care-l văzu fu un pat imens, acoperit cu catifea maro. Patul era flancat de două ferestre, înalte cât peretele, care ofereau o priveliște foarte clară spre lac.

– Foarte frumos, comentă ea, pe un ton rece.

– În stânga este garderoba, iar în dreapta baia. Poți să arunci o privire până aduc eu valizele.

Alanna rămase pe loc, fără să facă nici un comentariu cu privire la dormitor sau la bagaje. De îndată ce nu mai auzi pașii lui pe scări, ieși din cameră și se îndreptă spre celelalte dormitoare. Amândouă erau mobilate cu gust, dar păreau mici în comparație cu dormitorul matrimonial. Când auzi că Rolt intră înapoi în casă, se întoarse repede în dormitorul principal. El lăsă cele două valize lângă pat și o privi lung, ca și când ar fi încercat să-și dea seama de dispoziția ei. Semnificativ, ea se întoarse către fereastră, ca să-i nu-i ofere nici o ocazie de a-i citi gândurile.

– Dacă vrei să mă scuzi, aș vrea să mă schimb, spuse el, cu o ironie nedisimulată.

– În ceva mai confortabil?

– Exact. Nu obișnuiesc să stau în casă în costum și cravată.

Alanna rămase nemișcată câteva minute, până când îl auzi întorcându-se din garderobă.

– Nu-ți face griji! râse Rolt când văzu că nu se uită la el. Nu pățești nimic dacă te întorci!

Cu un gest plin de aroganță, Alanna privi peste umăr și-l văzu îmbrăcat cu o pereche de blugi și un tricou. Nu-și putu stăpâni un oftat de ușurare, iar el începu să râdă.

– Până despachetezi, mă duc să scot decorațiile de nuntă de pe mașină, îi spuse el, cu un zâmbet în colțul gurii.

Pentru a doua oară, Alanna așteptă să nu mai audă sunetul pașilor lui, luă valizele și le duse pe partea cealaltă a holului, într-unul din cele două dormitoare libere. Golise deja o valiză când auzi ușa de la intrare deschizându-se. Inima ei începu să bată mai tare, pe măsură ce Rolt se apropia de etaj.

Ușa dormitorului pe care-l alesese era deschisă și știa că Rolt va observa acest lucru. Continuă să așeze bluzele pe umeraș și se pregătea pentru momentul în care urma să-i audă vocea.

– Ce faci aici?

De parcă nu putea să-și dea seama! comentă ea în gând.

– Despachetez, spuse cu voce tare.

– Dormitorul matrimonial este în partea cealaltă, îi atrase el atenția foarte calm, de parcă aș fi știut că ea nu înțelesese acest lucru.

– Îl prefer pe acesta.

Cu pași siguri, se îndreptă spre șifonier și atârnă umerașul.

– Serios?!

Alanna se uită la el și văzu că era atât de încruntat încât se aștepta ca în clipa următoare să-i ia hainele din șifonier și să i le ducă în celălalt dormitor.

– Ai vreo obiecție? întrebă ea, hotărâtă să nu cedeze.

Continuă să scoată hainele din valiză, conștientă de tensiunea din ce în ce mai mare.

– Numai una? întrebă la rându-i, pe un ton mult mai relaxat. Dar o să le discutăm în detaliu, mai târziu.

Se răsuci pe călcâie și părăsi camera, lăsând o atmosferă încordată și amenințătoare în urma lui. Alanna se așeză pe pat, tremurând ușor. Știa că nu a câștigat războiul, ci doar o mică bătălie, dar spera din toată inima ca norocul să fie de partea ei și în continuare.

Jumătate de oră mai târziu, toate hainele erau în șifonier, iar Alanna își schimbase rochia albă, simplă, pe care o purtase la ceremonia civilă, cu un costum de

un roșu aprins. Pantalonii largi se mișcau în jurul gleznelor ca o fustă, iar decoltelul bluzei îi scotea în evidență gâtul subțire.

Știa că nu putea să stea în cameră tot restul zilei, așa că lăsă peria de păr pe măsuța din fața oglinzii și păși în hol. Nu se auzea nici un zgomot și nu știa unde era Rolt. La capătul scărilor, privi pe fereastră și-l văzu pe ponton. Ținea un picior pe balustradă și-și sprijinea cotul pe genunchi cu fața către apă.

Se gândi câteva clipe dacă ar trebui să se ducă lângă el sau să păstreze mai departe distanța, când Rolt se întoarse. Se uita direct la ea și o vedea la fel de clar pe cât îl vedea ea.

– Priveliștea este mai frumoasă de aici, spuse Rolt.

Uimită de claritatea vocii lui, Alanna avu nevoie de câteva secunde ca să-și dea seama că ușa care separa sufrageria de ponton era deschisă.

Rolt se sprijini de balustradă și o așteptă. Privirea lui insistentă o făcu să-și dorească să intre înapoi în casă, dar își adună tot curajul și continuă, oprindu-se la jumătate de metru în stânga lui.

Pentru că o invitase să vadă lacul, Alanna privi către apă și admiră priveliștea cu adevărat minunată.

– Te-ai instalat? se auzi vocea lui amuzată.

– Foarte confortabil, mulțumesc. Lacul e grozav!

– Și mie îmi place, răspunse el, simplu.

– Nu e un inconvenient să locuiești la țară, mai ales iarna, când drumurile pot fi blocate din pricina zăpezii?

Simțea nevoia să vorbească fără încetare, pentru că i se părea că tăcerea era mai greu de suportat.

– Uneori, recunoscu Rolt. Dar după zgomotul infernal de la uzină, îmi place liniștea de aici. Nu te deranjează nici un vecin... Mă refer la oameni! Aici sunt numai coioți și veverițe.

Nici un vecin la care să apelez, se gândi ea. Confirmarea faptului că era singură cu Rolt o înfioră.

– Alanna!

Tresări când își auzi numele.

– Vreau să te întreb ceva.

– Ce anume?

Își dădu o șuviță de păr după ureche și se gândi la eventuale întrebări, fără să-și dea seama la ce se referea el.

– O să gătești tu în seara asta sau preferi s-o fac eu?

În primul moment, Alanna vru să răspundă că nu-i era foame, dar stomacul ei îi transmise un alt mesaj.

– Gătesc eu.

Era bucuroasă că putea face ceva ca să stea departe de el.

Capitolul 7

Seara trecu greu, fără ca vreunul să facă efortul de a purta o conversație prietenească sau măcar politicoasă. Discuția de care se temea Alanna, referitoare la faptul că alesese un alt dormitor, nu avu loc.

– Noapte bună, Rolt, spuse ea la un moment dat, lăsând deoparte revista din care citise în ultima jumătate de oră.

– Te retragi atât de devreme? întrebă el pe un ton zeflemitor.

Ea se opri la prima treaptă a scărilor, cu mâna pe balustradă.

– A fost o zi foarte lungă.

El nu comentă și nu-i ură „noapte bună".

După ce intră în camera ei, Alanna încuie ușa. Nemulțumită de siguranța pe care i-o oferea

încuietoarea, trase o servantă în fața ușii, bucuroasă că avea rotile și mutarea nu necesita un efort prea mare.

Se uită în jurul ei prin cameră și văzu ușa de la baie. Când intră, își dădu seama că în acea baie se putea pătrunde din ambele dormitoare de oaspeți, așa că încuie ușa și puse un scaun în fața ei.

Gata, își spuse ea cu satisfacție. Intrările sunt blocate! Să văd ce obiecții mai are Rolt acum!

Își puse cămașa de noapte și halatul, o combinație de mătase și dantelă pe care mama ei insistase s-o cumpere. Ea ar fi preferat o cămașă simplă din bumbac, dar nu putea să-i explice mamei ei de ce urma să poarte așa ceva în noaptea nunții.

În ciuda măsurilor ei de precauție, nu îndrăzni să se așeze în pat. Știa că, dacă Rolt ar fi intrat în cameră, nu i-ar fi putut opune rezistență în acea poziție. Începu să se plimbe prin dormitor cu pași mari, cu gândul la lucrurile dure pe care voia să i le spună – bestie dezgustătoare, crudă și demnă de dispreț. Era pregătită să se lupte cu el din toate puterile, cu toate armele, ca o pisică sălbatică.

Așteptă minute în șir, uitându-se în permanență la ceas. Zece și jumătate, unsprezece, unsprezece și jumătate și el nu dăduse nici un semn. De la fereastra ei se vedea lumina aprinsă din sufragerie. Patul părea

din ce în ce mai îmbietor, dar făcea eforturi să reziste. Ce făcea jos? Ce aștepta? Voia ca ea să obosească și să-și coboare garda?

Se uită din nou pe fereastră, în întuneric, și-și dădu seama la un moment dat că lumina de la sufragerie era stinsă. Probabil că Rolt urca acum scările!

Se răsuci brusc și-și strânse halatul în jurul trupului. În fața ochilor avea imaginea lui intrând brusc în cameră, râzând de cuvintele ei, dezbrăcând-o și ducând-o în pat.

Alungă acea imagine, spunându-și că așa ceva nu se va întâmpla. Rolt nu va profita de ea fără să simtă mai întâi furia și duritatea pumnilor ei. Stinse rapid lumina, sperând că astfel îl va face să creadă că dormea deja. Ascultă cu atenție și-l auzi la capătul scărilor, deschizând și apoi închizând ușa dormitorului matrimonial. Auzi câteva sunete și-și dădu seama că se pregătea de culcare, apoi nu se mai auzi nimic.

După câteva minute în care privi nemișcată ușa, Alanna își dădu seama că în dormitorul principal era liniște perfectă și că Rolt se dusese la culcare. La culcare! Cum îndrăznea?! Aceasta era noaptea nunții, iar el trebuia să fie la ușa ei! Cum îndrăznise să se culce? Alanna se aruncă pe pat, lovind furioasă cu pumnii în pernă.

După o oră, se convinse că așa stăteau lucrurile și se strecură sub pătură. Adormi greu, dar, în cele din urmă căzu într-un somn greu, fără vise.

Se trezi într-un soare puternic, mirată să se afle într-o cameră străină. Își aminti unde era și ascultă, încordată. Unde era Rolt?

Se apropie de fereastră și-l văzu îndreptându-se spre lac, cu un băț, un mosor și o cutie în brațe. Fără să se întrebe unde pleca, Alanna decise să profite de faptul că rămăsese singură acasă.

Îndepărtă scaunul de la ușa băii și intră, atrasă de ideea unei băi lungi și fierbinți. Puse spumant în cadă și dădu drumul la apă, apoi își pregăti pe pat hainele cu care voia să se îmbrace.

Mai târziu, cufundată în apă până la gât, Alanna se simțea neașteptat de bine. Își lăsă capul pe spate și se bucură de senzațiile oferite de apa fierbinte.

Ușa de la cel de-al doilea dormitor se deschise, iar ea își dădu seama că făcuse o greșeală și uitase s-o încuie. Uitase cu totul de Rolt, care acum o privea din cadrul ușii!

– Ieși afară! strigă ea indignată.

Ce bine că era acoperită de spumă...

– De ce? întrebă el, amuzat.

– Pentru că fac baie, de aia!

– Am observat.

– Am nevoie de puțină intimitate, spuse ea, strângând cu putere buzele.

Nu voia să-și piardă cumpătul, mai ales când era într-o poziție atât de vulnerabilă.

– Te deranjează dacă stau să te privesc?

– Știi bine că da! șuieră ea.

– Mare păcat! ridică el din umeri.

Își încrucișă brațele la piept, provocând-o să-l gonească.

– Ai de gând să mai stai mult aici? Mi-e foame și vreau să iau micul dejun.

– Atunci, n-ai decât să ți-l prepari singur!

În clipa aceea, simțea că-l urăște pentru că o pune într-o asemenea poziție.

– Nu ți-aș putea răpi acest privilegiu.

Pentru Alanna, aceasta era picătura care umpluse paharul.

– Privilegiu?! Ai făcut în așa fel încât bărbatul pe care-l iubesc crede că sunt o ușuratică, una care aleargă după bani! M-ai șantajat și m-ai forțat să mă mărit cu tine, folosindu-te de situația părinților mei! Iar acum îndrăznești să sugerezi că e un privilegiu să-ți fac de mâncare? Ești cel mai josnic și mai demn de dispreț bărbat din lume! Nici măcar nu ești o ființă umană! Ești un... un nimic!

Privirea lui deveni de gheață.

– Ai repetat discursul ăsta de ceva vreme, nu-i așa? Mai ai ceva de adăugat?

– Milioane!

– Nu te opri acum! Hai, dă-i înainte! Am destul timp.

N-ar fi putut spune dacă apa din cadă se răcise brusc sau temperatura ei crescuse dintr-o dată, dar simțea că nu mai poate rămâne în apă. Ar fi vrut să fie în cameră, îmbrăcată în halat și nu acoperită de acele bule de săpun care dispăreau încet.

– Ai de gând să pleci de aici?

– Hai, micuța mea sirenă! o tachină el din nou. Încă nu mi-ai spus că sunt dezgustător sau ticălos! Sau respingător! Mă consideri respingător, nu-i așa?

Privirea lui îi aminti că existase un moment când răspunsese fără rețineri atingerilor lui. Simți prosopul pe marginea căzii și, fără să țină cont că era ud, îl aruncă în direcția lui. Cu zâmbetul pe buze, acesta se feri și doar câțiva stropi ajunseră pe chipul lui bronzat.

– Ieși afară! strigă ea.

– Fără să ținem cont că ai ratat ținta, să știi că ar fi trebuit să arunci cu ceva mai dur, nu cu un prosop.

Până atunci sprijinit de cadrul ușii, Rolt se apropie de ea cu un aer amenințător.

Grăbită, Alanna luă câteva bucăți de săpun din savonieră și începu să arunce în el. Îl lovi de două ori, dar nu apucă să arunce a treia oară pentru că el îi prinse încheietura cu degete de fier.

– Dă-i drumul! îi ceru el pe un ton poruncitor.

Alanna scăpă bucata de săpun din mână și încercă să se elibereze, dar el îi prinse și cealaltă mână și o trase afară din cadă. Podeaua se acoperi de apă, făcând imposibilă încercarea ei de a-l lovi și de a se depărta de el.

Rolt îi răsuci brațele la spate și o lipi de trupul lui puternic. Din cauza durerii violente, Alanna se văzu nevoită să stea nemișcată, dar își dădu capul pe spate și-i aruncă o privire de gheață.

– Dă-mi drumul! șuieră ea printre dinți.

– Cu plăcere!

O eliberă brusc, fără să-i ofere ajutor ca să-și recapete echilibrul pe podeaua udă. Luă un prosop mare de pe raft și o înfășură în el.

– Poftim!

Atingerea lui era brutală și părea că nu-l interesează faptul că îi provoacă durere atunci când legă prosopul peste pieptul ei.

– Virtutea ta este intactă!

Cu hainele ude din pricina faptului că o lipise de el, Rolt îi aruncă o privire lungă, insolentă, apoi se răsuci pe călcâie și ieși din încăpere.

Umilită și în același timp înfuriată peste măsură de comportamentul lui, Alanna simți că nu putea să-i permită să aibă ultimul cuvânt.

– Și să nu te mai apropii de mine!

Bătu cu putere în podea, ca un copil răsfățat.

Rolt se opri brusc și o privi cu atenție. După câteva secunde, furia luă locul uimirii. Se apropie de ea, iar Alanna făcu, grăbită, câțiva pași înapoi, către dormitor. Baia devenise brusc prea mică, iar Rolt o urmă.

– Am să decid singur dacă mă apropii sau nu de tine! spuse el pe un ton grav, accentuând fiecare cuvânt. Nu mă interesează ordinele tale!

– Nu fi atât de sigur! bravă ea.

– Serios? întrebă el, pe un ton batjocoritor. Chiar te-ai simțit protejată aseară, după ce te-ai baricadat în cameră?

Foarte atentă la mișcările lui, Alanna își dădu seama că ajunsese în dormitor abia când simți covorul moale sub tălpi. Oare cum aflase ce făcuse ea în timpul nopții?

– Sufrageria este dedesubt, răspunse el întrebării nerostite. Te-am auzit când mutai mobila și mi-am închipuit că nu te-ai apucat să redecorezi.

– Așadar, știi!

– Sigur că știu! pufni el. Dar sper că nu-ți imaginezi că asta m-ar fi oprit dacă aș fi dorit cu adevărat să intru în camera ta!

– Ți-aș fi scos ochii!

– Mă îndoiesc! râse el gros.

Fără să-și dea seama ce face, Alanna își dădu capul pe spate, sfidătoare.

– Numai să îndrăznești!

– Accept invitația!

Într-o clipă, Rolt fu în fața ei, îi desfăcu prosopul cu o delicatețe care o surprinse și o prinse cu putere de brațe. Alanna se opuse, lovindu-l cu pumnii și cu picioarele, încercând să-l împiedice s-o tragă la pieptul lui. Reuși să-și elibereze un braț și, enervată la culme de zâmbetul lui ironic, îl lovi cu putere peste față. Când văzu un firicel de sânge prelingându-se din buza de sus, se îngrozi, dându-și seama ce făcuse.

Furios, Rolt o ridică în brațe și o aruncă pe pat. Din fericire, salteaua groasă atenuă șocul și rămase nemișcată, privindu-l în timp ce se apropia de ea. Ar fi vrut să se rostogolească și să fugă de el, dar nu avu timpul necesar. Rolt o prinse și o țintui de pat, strivind-o cu greutatea lui. Încercă să-l împingă, dar el îi puse mâinile deasupra capului. Știa că era prizoniera lui și-l privi prelung, cu disperare, așteptând următoarea lui mișcare. Rolt se aplecă peste ea și o sărută cu putere, sălbatic, silind-o să-și depărteze buzele și să simtă gustul sângelui.

Căldura trupului lui puternic îi aprindea simțurile. Mirosul masculin și atingerea fermă îi distrugeau orice intenție de a-i rezista sau de a i se opune, lăsând-o vulnerabilă și plină de dorință.

Totuși, știa că nu trebuie să-i cedeze lui Rolt, având în vedere cum se purtase cu ea și Kurt. Se folosise de tatăl ei ca s-o atragă într-o căsnicie pe care o ura!

În clipa când Alanna își dădu seama că nu se mai poate împotrivi pasiunii, simți că Rolt se depărtează de ea.

Cu o expresie de dezgust zugrăvită pe chip, el se ridică de pe pat.

– Așa o să fie de acum înainte? întrebă el, încruntat. O bătălie continuă? O să vedem cine cedează primul!

Se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre ușa baricadată care dădea spre hol. Alanna făcu ochii mari, uimită de faptul că își dorea să simtă în continuare atingerea lui fermă și tandră în același timp.

– Rolt?

El se opri și întoarse capul.

– Ce este, Alanna? întrebă el cu o voce de gheață.

Ea înțelese ce fusese pe cale să facă – pentru a doua oară, aproape că uitase de respectul de sine și de mândrie în favoarea atracției fizice. Îl ura pe Rolt!

– Să putrezești în iad! șuieră ea, furioasă.

Un zâmbet slab îi apăru pe buze.

– Numai alături de tine, scumpa mea soție!

Împinse servanta la locul ei, apoi descuie și deschise ușa. Înainte să iasă, mai aruncă o privire în direcția ei.

– Nu e nevoie să te baricadezi în fiecare seară. Nu vreau să devii un pachet de mușchi!

După ce ușa se închise în urma lui, Alanna se răsuci în pat. Acum știa adevărul și acest lucru o îngrozea – ar fi cedat dacă Rolt ar mai fi insistat câteva secunde. Nu trebuia să se îndrăgostească de el, își spuse ea în gând.

Să se îndrăgostească de el! Ideea o făcu să zâmbească. Era ridicol! Cum putea să se gândească la așa ceva? Doar pentru că trupul ei reacționa ciudat ori de câte ori el era aproape, nu însemna că se îndrăgostește de el! Dar îndoiala își făcea loc în sufletul ei...

Alanna se strădui să-și amintească metodele lipsite de scrupule pe care Rolt le folosise ca s-o silească să se mărite cu el. Cum putea să iubească un bărbat care ignora atât de clar sentimentele fratelui său? Nu putea să facă așa ceva!

Mirosul de șuncă prăjită o întâmpină atunci când coborî scările. Decise să nu se mai gândească la întrebările care o chinuiau, dar nu se putu opri să-l cerceteze cu atenție pe Rolt, ca și când s-ar fi temut că putea să-i ghicească gândurile.

Acesta stătea în fața aragazului, cu spatele la ea. Spatele lat și brațele musculoase o făcură să respire mai agitat; era gata să iasă din cameră, dar Rolt privi peste umăr și o zări.

– Cum vrei ouăle?

Tonul lui era perfect normal, ca și cum scena de mai devreme nici nu avusese loc.

– Bine făcute, răspunse ea, încercând să pară la fel de stăpână pe sine.

Rolt sparse două ouă în tigaia încinsă și aruncă la coș cojile.

– Micul dejun e aproape gata. E suc de portocale în frigider. Paharele sunt deja pe masă.

Alanna duse sucul pe măsuța deja aranjată pentru două persoane. Se așteptase la un război rece, la priviri ironice și gesturi pe măsură, dar nu la așa ceva...

Chiar dacă era puțin rezervat, Rolt era o companie plăcută. Cu atât mai periculos!

***

Weekendul care ținea loc de lună de miere trecu în aceeași atmosferă amicală. Înotară, se plimbară cu barca, leneviră la soare și se plimbară în pădure. De câte ori o invita, Rolt îi dădea de înțeles că poate să accepte sau nu, fără altă explicație. Nu vorbeau sau

râdeau prea mult, ci păreau doi străini care făceau diferite lucruri împreună pentru că nu aveau pe altcineva alături.

Cu toate acestea, Alanna ajunsese să identifice zilele după numărul de ocazii în care Rolt o atinsese. Când se plimbaseră cu barca, o ridicase de pe ponton și o ajutase să urce în barcă; la fel făcuse și la întoarcere. Când înotaseră, o ajutase să urce scara. Când se plimbaseră prin pădure o luase de câteva ori de mână ca s-o ajute să treacă peste locurile mai dificile. Cel mai greu îi era să uite momentele când îi dăduse cu loțiune de bronzat pe spate și pe umeri. Nu durase mult, dar Alanna fusese impresionată de atingerea lui.

Fusese conștientă că, în orice clipă, cel mai mic gest al ei ar fi putut transforma atingerea în mângâiere și făcuse eforturi ca acest lucru să nu se întâmple.

Luni dimineață, Alanna fu trezită de o bătaie în ușă.

– Da? răspunse ea, somnoroasă.

Ușa se deschise și intră Rolt. Purta un constum impecabil, iar Alanna admiră eleganța cu care îl purta.

– Mă duc la birou, îi spuse el pe un ton neutru. O să mă întorc pe la unsprezece și jumătate, pentru masa de prânz. Mă aștept ca, în primele săptămâni, să luăm prânzul împreună cât mai des.

– Desigur, aprobă ea.

– Atunci, ne vedem mai târziu.

După câteva minute, Alanna auzi mașina depărtându-se.

În acea săptămână, luară împreună masa de prânz de trei ori. În celelalte două zile, Alanna merse în vizită la părinții ei și vorbi cât mai mult despre Rolt, așa cum presupunea că ar fi făcut orice tânără îndrăgostită, proaspăt căsătorită. Sfârșitul de săptămână se desfășură ca primul, cu excepția faptului că seara de sâmbătă fuseseră invitați la cină de un partener de afaceri, prieten cu Rolt. Rolul de soție fericită și îndrăgostită nu se dovedi dificil, mai ales pentru că Rolt îi făcuse jocul.

Alanna se vedea nevoită să recunoască faptul că îi era din ce în ce mai greu să-și amintească motivele pentru care-l ura. De vreme ce comportamentul lui se schimbase, devenea aproape imposibil să rămână imună când locuia sub același acoperiș cu un bărbat atât de viril și de atrăgător. Nu era normal ca o femeie și un bărbat să fie, în același timp, împreună și separați! Această relație fals platonică nu putea dura! De câteva ori îi surprinsese privirea și știa că încă o dorea. Acest lucru nu se schimbase!

La început, Alanna își dorise să-i facă viața un calvar lui Rolt. Acum, se concentra din răsputeri ca să nu

cadă în propria ei capcană. Șansele ei de a reuși erau mai mici cu fiecare zi care trecea, lucru care o făcea să se simtă frustrată și neajutorată.

Alanna încercă să-și alunge din minte toate aceste gânduri și să se bucure de priveliștea care i se desfășura de pe ponton. Își turnă loțiune de bronzat în palmă și începu să-și maseze umerii.

– Dă-mi voie!

Tresări puternic când auzi vocea lui Rolt. Se întoarse către el și văzu în cadrul ușii de la camera de zi. Își scosese haina și și-o aruncase leneș, pe un umăr.

Alanna se uită rapid către ceasul așezat pe măsuța de lângă șezlongul ei.

– Ai venit mai devreme cu o oră, murmură ea. N-ai spus că vii la unu?

– Am terminat mai devreme decât am crezut, răspunse, apropiindu-se de ea.

Lăsă haina să cadă pe un scaun și se opri când ajunse lângă ea.

Alanna puse jos flaconul, surprinsă de sosirea lui bruscă.

– Nici măcar nu m-am apucat de masă. Eu...

Vru să se ridice, dar Rolt îi puse mâna pe umăr.

– Nu contează. Nu prea mi-e foame... de mâncare.

Pauza fusese abia simțită, dar inima ei începu să bată mai repede. Se supuse fără nici un cuvânt și

acceptă masajul lui Rolt. Palmele lui urmăriră cu atenție fiecare centimetru al spatelui ei, mângâind, dezmierdând, urcând pe ceafă, coborând nepermis de mult pe talie.

Trupul ei începea să răspundă și se temea de momentul în care acest lucru devenea evident.

– Cred că e suficient, spuse ea, cu o voce tremurătoare.

Dar Rolt nu se opri.

– Masajul ajută. Crema e mai eficientă dacă e absorbită de piele, explică el, pe un ton la fel de seducător ca atingerea.

– Nu!

Alanna se ridică, încercând să scape de atingerea lui, dar nu reuși. Rolt o răsuci către el și o mângâie ușor pe gât, ridicându-i bărbia. Ochii lui îi dezvăluiau aceeași dorință care o măcina și pe ea.

– Tot mai spui „nu”?

– Da, șopti ea. Tot mai spun.

Inima îi bătea nebunește, iar buzele tremurau ușor, parcă invitându-l. Și-ar fi dorit ca Rolt să nu ia în seamă cuvintele, dar el se ridică fără nici un cuvânt, cu o mască impenetrabilă pe chip.

– Cred că ar fi mai bine să pregătești masa, ca să plec înapoi la serviciu.

Capitolul 8

– Cred că e o problemă la demaror, spuse mecanicul.

Alanna îl privi nelămurită. Când venea vorba de mașini, era complet pe dinafară. Știa numai să spună că mașina nu mergea, ceea se întâmpla și acum.

– Poți s-o repari? întrebă ea, nerăbdătoare.

– Da, pot s-o repar, răspunse bărbatul. Dar nu în seara asta. Am nevoie de o anume piesă pentru modelul acesta, dar promit că va fi gata mâine dimineață, la prima oră.

Alanna oftă și-i dădu cheile mecanicului.

– Remorcheaz-o până la atelier și repar-o. Am să vin mâine dimineață s-o iau.

– Pe la nouă și jumătate, zece, bine? O să fie gata.

Bărbatul se îndepărtă, iar Alanna se întoarse către tatăl ei.

– Tati, pot să iau mașina ta ca să mă duc acasă? O să ți-o aduc mâine dimineață, când o iau pe a mea de la atelier.

Dorian Powell clătină din cap, cu regret.

– Îmi pare rău, draga mea, dar am o întâlnire în seara asta. Dar te duc eu, dacă vrei.

– Nu, nu se poate să faci atâta drum!

Se simțea îngrozitor pentru că îl refuza, dar știa ce însemna să-l lase pe tatăl ei s-o ducă acasă. Peste câteva minute, acesta ar fi sugerat să vină și mama ei, ca să nu se plictisească la întoarcere. Odată ajunși, ar fi fost obligată să-i invite în casă, ca să vadă locuința soțului ei. Deja făcuseră mai multe aluzii, dar Alanna nu știa cum să explice faptul că dormeau în camere separate fără să distrugă imaginea de cuplu fericit.

– Mai bine mă duci la uzină și o să mă duc acasă cu Rolt. Cred că va termina lucrul în curând.

Dezamăgirea tatălui ei era evidentă, dar nu putea să conteste soluția practică găsită de Alanna.

– Mă duc să-i spun mamei tale că plecăm și mă întorc imediat.

– Mai sărut-o o dată din partea mea.

Își mai luase rămas bun-de la mama sa, dar plecarea se amânase din pricina mașinii care refuzase să pornească.

Mai târziu, pe drumul către uzină, tatăl ei comentă:

– Rolt a transformat afacerea într-una de succes. Poți să fii mândră de el, Alanna!

– Chiar sunt, zâmbi ea scurt.

– Înainte de nuntă, mi-a dat de înțeles că venitul meu va crește. Așa s-a și întâmplat, ba chiar creșterea a fost substanțială. E un om de afaceri foarte talentat.

– Da, e foarte inteligent.

Alanna se bucură să vadă că Rolt își ținuse promisiunea față de tatăl ei. În plus, acesta părea acum mai odihnit și mai relaxat, semn că problemele financiare se rezolvaseră.

Paznicul de la intrare le zâmbi, semn că-i recunoscuse:

– Bună ziua, doamnă Matthews, domnule Powell!

Tatăl ei o lăsă în fața birourilor și refuză să intre, spunându-i că nu voia să întârzie la întâlnire.

Alanna nu mai fusese la uzină din seara în care Rolt o șantajase să accepte cererea lui în căsătorie. Mulți angajați o recunoșteau, iar ea încercă să-și dea seama din privirile lor dacă aceștia își aminteau de momentele în care venise la uzină pentru Kurt. După care urmase nunta neașteptată cu Rolt... Se simțea vulnerabilă și foarte stânjenită.

Când intră în biroul lui, îl găsi pe Rolt stând de vorbă cu un bărbat necunoscut, îmbrăcat într-un

costum închis la culoare. Căldura neașteptată din privirea lui o făcu pe Alanna se se apropie grăbită de el, ignorând-o complet pe secretară.

– N-o să crezi ce mi s-a întâmplat! zâmbi ea.

Vru să se oprească în fața lui, dar brațul lui îi înconjură talia și o trase mai aproape, ca s-o poată săruta. Buzele ei răspunseră automat, dar își dădu seama de acest lucru abia atunci când observă privirea mirată a lui Rolt.

Întorcându-se către bărbatul care îi privea zâmbind, Rolt făcu prezentările:

– Soția mea, Alanna. Tom Brooks, un partener de afaceri din Duluth.

Bărbatul îi zâmbi lui Rolt.

– Auzisem eu că ai renunțat la burlăcie!

Apoi își îndreptă privirea către Alanna.

– Mă bucur să vă cunosc, doamnă Matthews.

– Vă mulțumesc, răspunse ea.

Își simțea obrajii în flăcări, mai degrabă din pricina faptului că răspunsese sărutului lui decât pentru că cineva îi văzuse. Îi strânse mâna lui Tom Brooks și simți brațul lui Rolt încordându-se în jurul taliei ei.

– Ce te-a adus aici? întrebă el. Ziceai că s-a întâmplat ceva...

Privirile lor se întâlniră pentru o clipă.

– Sau ai uitat? o tachină el.

– Nu, încercă ea să râdă. Mi s-a stricat mașina. Nu știu exact, e ceva legat de demaror... O să fie gata mâine dimineață și am venit să te rog să mă iei și pe mine acasă. Se poate?

– Da, cred că se poate.

O privi mirat, ridicând o sprânceană.

– Dar cum ai ajuns aici?

– M-a adus tata. Am trecut pe la ei, să văd ce mai fac și mașina n-a mai pornit atunci când am vrut să plec acasă, explică Alanna.

– Mai am ceva de discutat cu Tom.

Privi, peste umărul Alannei, în direcția secretarei.

– Nu mai am nimic altceva, nu-i așa, doamnă Blake?

– Nu, domnule.

– De îndată ce termin cu Tom, putem pleca.

– Vă promit să nu-l rețin prea mult, doamnă Matthews, zâmbi acesta.

Alanna privi în jurul ei, căutând o soluție pentru minutele de așteptare. Nu voia să se întâlnească sau să discute cu angajații, așa că preferă să nu stea în calea lor.

– O să te aștept în mașină, dacă n-ai nimic împotrivă, îi spuse ea lui Rolt.

– E foarte bine.

Îi dădu drumul și căută în buzunar cheile de la mașină.

– Poftim!

Alanna luă cheile, apoi îi zâmbi lui Tom.

– Mă bucur că v-am cunoscut, domnule Brooks.

Îi aruncă o scurtă privire lui Rolt, apoi ieși din birou. Pe hol, întâlni un chip cunoscut. Era Kurt, dar zâmbetul lui cald și sclipirea din ochi dispăruseră. Părea un străin și nu mai avea nimic în comun cu bărbatul pe care-l iubise cândva.

Alanna se opri brusc, dându-și seama că se referise la dragostea pentru Kurt ca la un lucru din trecut, deja încheiat. Nu-l mai văzuse pe Kurt din seara în care acesta intrase în birou și-i găsise împreună. Acum, i se părea important să-i explice ce se întâmplase; poate că astfel sentimentele pentru Kurt vor învia și se va putea opune atracției pe care o simțea față de Rolt.

– Bună, Kurt, îl salută ea când ajunseră unul lângă altul.

El dădu scurt din cap, fără să-i adreseze nici un cuvânt. Vru să treacă mai departe, dar ea îl prinse de braț.

– Te rog, nu pleca!

El se opri, dându-i de înțeles că nu-i făcea nici o plăcere.

– Nu știu ce am putea să ne spunem, îi răspunse Kurt, pe un ton de gheață.

– Măcar dacă ai vrea să mă asculți, se rugă ea. Nu mi-ai dat ocazia să-ți explic ce s-a întâmplat, din punctul meu de vedere.

– Nu pricep ce e de explicat! Totul e foarte clar!

– Lucrurile nu sunt așa cum par.

– Nu? întrebă el, pe un ton batjocoritor. Te-ai măritat cu fratele meu!

– Dar știi de ce?

Alanna îl privi insistent, rugându-l din priviri să aibă încredere în ea.

– Știi adevăratul motiv?

– Alanna, la ce bun? oftă el, deja iritat. La ce ar folosi?

– Sper că te-ar ajuta să-ți schimbi părerea despre mine, răspunse ea cu sinceritate. Mă doare să știu că mă consideri o femeie ușoară.

Kurt întoarse capul și privi în gol câteva secunde.

– Așadar, vrei să vorbești, să-mi explici! Dă-i drumul, te ascult!

– Nu aici.

Alanna privi în jurul ei, conștientă de faptul că în orice clipă putea apărea cineva pe hol.

– E prea multă lume. Ca să nu mai spun că Rolt trebuie să apară...

– Să înțeleg că vrei să ne vedem în altă parte? punctă el, cu un zâmbet slab.

– Să vorbim, da, clarifică ea. Ne vedem mâine la prânz. Să zicem la douăsprezece și jumătate.

Nu voia să fie văzută cu Kurt și nici nu voia ca Rolt să afle de întâlnirea lor, așa că sugeră un restaurant mai retras.

– Nu vrei să afle Rolt, nu-i așa?

– Da, recunoscu ea.

Kurt clătină din cap, ca și când nu era sigur că ia o decizie corectă.

– Ne vedem mâine.

Fără să mai spună nici un cuvânt, se răsuci pe călcâie și se depărtă.

***

Alanna ajunse prima în parcarea restaurantului. Cu toate că nu se căsătorise din dragoste, se simțea vinovată că se întâlnea cu un alt bărbat, ca și când și-ar fi trădat soțul.

Ieși din mașină și se apropie de locul de unde putea să admire întreaga zonă, inclusiv mina, acum părăsită.

Kurt opri mașina, apoi veni lângă ea.

– E frumos, nu? întrebă Alanna. Ai vizitat mina?

– Da.

– Nici eu n-am mai fost de mult. Dar îmi amintesc că am fost foarte impresionată atunci când am văzut-o prima oară.

Alanna se gândi la cei care veniseră în Minnesota din toată lumea.

– Nu e vorba numai de zăcăminte, ci de oameni, de viața lor. Au venit aici oameni din România, Iugoslavia, Germania, Norvegia, Suedia, Anglia, Irlanda și multe alte țări. E un amestec de culturi, religii și limbi.

Vorbea repede, ca și când îi era teamă ca el să nu schimbe subiectul.

– Am văzut odată un film care vorbește despre imgiranți și despre prima lor impresie atunci când vin în America. Majoritatea nu știau bine engleza și nu erau obișnuiți cu clima de aici. Le era dor de casă și...

Kurt întrerupse torentul ei verbal.

– E foarte interesant, Alanna, dar nu de asta am venit aici.

– Știu, oftă ea.

Se întoarse către el, dar își coborî privirea în pământ.

– Nu știu cu ce să încep.

– Cu începutul, sugeră el, sec. Dacă n-ai făcut-o din dragoste și nici pentru bani, de ce te-ai căsătorit cu Rolt?

– Pentru că îl uram.

Din nou, folosise timpul trecut. Alanna își dădu seama de acest lucru, dar continuă înainte ca el să intervină.

– Știu că Rolt ți-a dat de înțeles că m-am întâlnit cu el în perioada când ieșeam cu tine, dar nu e adevărat. Singura dată când l-am văzut fără tine a fost într-o duminică după-amiază, când a venit la noi acasă.

Privirea lui neîncrezătoare o irită.

– Eram cu tine în fiecare seară. Când să-l văd pe Rolt? Doar nu crezi că plecam de acasă la miezul nopții, după ce mă conduceai tu!

– Bine, cedă el.

Părea că accepte posibilitatea ca Alanna să aibă dreptate.

– Dacă nu te vedeai cu el, de ce te-ai dus la biroul lui în acea noapte?

– Pentru că a spus că știe ceva în legătură cu părinții mei.

– Cu părinții tăi? întrebă el, surprins.

Alanna trase aer în piept și începu să-i povestească despre problemele financiare ale tatălui ei, concluzionând:

– Rolt a spus că o să-l ajute pe tata, fără ca acesta să știe, dacă mă căsătoresc cu el.

Un nor se scutură deasupra lor, iar Kurt o luă de braț.

– O să ne udăm dacă stăm aici. Hai să mergem în mașina mea.

Îi deschise portiera și o ajută să intre.

– Cum explici scena pe care am văzut-o când am intrat în birou? întrebă Kurt după ce intră în mașină. Era foarte clar că nu încercai să-i reziști.

– Așa este.

Alanna își privea degetele încrucișate în poală.

– Nu am nici o scuză pentru asta, în afara faptului că fratele tău se pricepe foarte bine să incite o femeie. A vrut să-mi demonstreze că n-o să refuz și n-o să-mi displacă apropierea lui.

– Și a avut dreptate, murmură Kurt, fără s-o privească.

– Nu știu ce să spun...

– Hai, Alanna!

Fixă asupra ei o privire pătrunzătoare.

– Ai avut destul timp ca să-ți faci o părere.

Ea ezită câteva clipe.

– Dacă a existat o nuntă, nu înseamnă că există și o căsătorie.

– Ce vrei să spui? întrebă el, circumspect.

– Dormim în camere separate, șopti ea, înfruntându-i privirea.

– A acceptat Rolt așa ceva?!

Kurt o privea neîncrezător.

– Așteaptă să fac eu primul pas.

– Și, până acum, nu l-ai făcut.

Se simțea un semn întrebare de întrebare în glasul lui.

– Cum aș fi putut?

Ar fi vrut să spună „când tu ești bărbatul pe care-l iubesc”, dar nu reuși să rostească aceste cuvinte. Îl cercetă cu atenție pe Kurt, încercând să găsească tot ceea ce o atrăsese cândva. Acum, însă, o tulbura numai faptul că bărbatul din fața ei semăna cu Rolt. Își feri privirea, cu ochii în lacrimi.

Kurt îi puse mâna pe umăr și o întoarse cu blândețe către el, apoi o sărută. Efectul, însă, nu era cel scontat și Alanna rămase cu ochii închiși, încercând să-și ascundă dezamăgirea. Regreta că se întâlnise cu el și știa că nu e cinstit din partea ei să-l rănească în continuare.

– Lipsește ceva, nu-i așa? întrebă el, cu tristețe în glas. Nu mai e ca odinioară...

Alanna clătină din cap, dându-i dreptate.

– Să fiu sincer, Alanna, am simțit că ceva nu e în regulă în ultimele ocazii când am fost împreună. Aveam senzația că te îndepărtezi de mine puțin câte puțin. Poate de aceea am vrut să cred că aveai deja o relație cu Rolt... Era mai puțin dureros să accept că ai preferat să fii cu el decât că te-am pierdut pentru că nu mă mai iubeai. Poate nu are sens ce spun, știu, dar... Asta am simțit.

– Îmi pare rău, Kurt, șopti ea. Am vrut să te iubesc. Chiar am vrut!

Dacă l-ar fi iubit pe Kurt, i-ar fi fost mult mai ușor să nu se îndrăgostească de Rolt. Întâlnirea cu el, însă, îi clarifică sentimentele – deja era îndrăgostită de Rolt.

– Amândoi aveam câte ceva de lămurit. Acum știm exact în ce situație suntem.

Kurt oftă prelung, ca și când n-ar fi fost sigur că această situație îi convenea.

– Nu ești supărat pe mine, Kurt? întrebă ea, abia auzit.

– Nu, încercă el să zâmbească. Îmi pare rău că te-am pierdut, dar nu mai sunt supărat. În cele din urmă, o să-mi treacă și durerea.

Nu mai aveau ce să-și spună și amândoi știau acest lucru. Alanna deschise ușa și-l privi lung înainte să coboare.

– Ai grijă de tine.

– Și tu.

Din privirea lui, Alanna înțelese că încă o iubea.

Pe drumul către casă, încercă să găsească o soluție pentru situația în care se afla. Ar fi crezut că lucrurile aveau să fie mai simple, odată ce recunoștea că-l iubește pe Rolt. În realitate, totul era mai complicat.

Se plimbă prin casă, ascultând tunetele care se auzeau din ce în ce mai aproape. Fulgerele luminau cerul, iar ploaia se porni cu violență.

Pregăti cina și așeză masa, dar Rolt nu mai sosea. La început, nu se îngrijoră, gândindu-se că întârziase din

cauza furtunii. Drumurile erau alunecoase, iar vizibilitatea redusă, așa că era firesc să conducă prudent.

Se alarmă abia atunci când văzu că Rolt întârzie mai mult de două ore. Încercă să-i telefoneze pe linia lui privată, dar nu răspunse nimeni. Sună la poartă, dar paznicul îi spuse că domnul Matthews plecase de mai bine de două ore. Începu să se gândească la posibilitatea unui accident și îi veni în minte imaginea lui Rolt rănit pe un pat de spital. În cele din urmă, decise să sune la poliție, dar telefonul nu mai funcționa. Un tunet puternic clătină geamurile și o făcu pe Alanna să tremure.

Ușa de la intrare se deschise brusc, iar ea se răsuci pe călcâie. Primul gând fu că se deschisese din pricina furtunii, dar văzu în cadrul ușii silueta unui bărbat. Părea extrem de înalt și impunător, iar din hainele lui șiroia apa. Când uriașul se mișcă, Alanna nu-și putu reține un strigăt de bucurie.

– Rolt! Unde ai fost? întrebă ea, alergând către el.

Era atât de bucuroasă că nu i se întâmplase nimic, încât nu se gândi nici o clipă să-și ascundă sentimentele. Se ghemui la pieptul lui, unde putea auzi bătăile puternice, regulate ale inimii.

– De ce ai întârziat atât?

– A căzut un copac pe șosea și a trebuit să vin pe jos, răspunse el, în timp ce închidea ușa.

Brusc, Alanna își dădu seama că era lipită de el. Făcu un pas înapoi, punându-și mâinile pe pieptul lui lat, fără să se desprindă cu totul din îmbrățișare. Hainele ei începuseră să se ude; tunetele se auzeau în continuare amenințătoare, iar ea se înfioră.

– Ți-e frică de furtună? întrebă el.

– De obicei, nu, răspunse ea, încercând să-și mascheze nervozitatea. Dar eram îngrijorată pentru tine. Am sunat la uzină și paznicul mi-a spus că ai plecat de mai bine de două ore.

– Da, așa e. Îmi pare rău că ți-ai făcut griji.

Palmele lui se odihneau pe coapsele ei.

– Asta e... Mă tem că cina e un dezastru! Dar poate că e mai bine... Cel mai bun lucru ar fi să mănânci o supă caldă. Și să-ți schimbi hainele cu altele, uscate!

Încercă să se depărteze de el, dar Rolt o reținu.

– Chiar ai fost îngrijorată, Alanna?

Ochii lui se fixară asupra ei, cercetători.

– Sigur că da! Nu sunt un monstru fără sentimente, Rolt!

– Dar crezi că eu sunt, răspunse el, pe un ton acuzator.

Alanna își feri privirea.

– Nu-i adevărat.

Pulsul i se acceleră.

– Adică... nu întotdeauna, ci numai uneori, se bâlbâi ea. Sunt momente când ești nemilos. Trebuie să recunoști!

– Se pare că numai așa merge!

Chipul lui păstra în continuare o mască de bronz.

– Nu e momentul să discutăm acum despre asta, protestă ea, împingându-l deoparte. Dacă mă lași să plec, o să-ți pregătesc supa. Până atunci, du-te sus și schimbă-te, ca să nu răcești. Ți-ar prinde bine o baie caldă. O să-ți aduc supa în cameră, ca s-o mănânci în pat.

– Nu.

Răspunsul lui răspicat o surprinse.

– Nu mă mai duc singur în pat, Alanna. S-a terminat!

Uimirea ei spori atunci când se simți luată în brațe. Hainele lui erau ude și reci, dar Alanna nu observă. Focul care ardea în interiorul ei era mult prea puternic.

Fără nici un efort, Rolt urcă scările și intră în dormitorul matrimonial.

***

Soneria telefonului o trezi pe Alanna. Deschise ochii încet, apărându-se de lumina puternică a

soarelui care umpluse camera. Așternutul era rece, dar spatele ei era încălzit, în mod ciudat. Întinse mâna, încercând să găsească o explicație, și găsi un braț puternic. Se încordă pentru o fracțiune de secundă, apoi se relaxă.

Respirația lui Rolt se auzea lângă ea, profundă. Alanna se lipi mai tare de el, zâmbind fericită.

Își aminti toate senzațiile de noaptea trecută. Nu știuse că durerea se poate împleti atât de bine cu extazul și nici că unirea a două trupuri poate provoca atâta plăcere.

Roși violent când își aminti cu câtă dorință se căutaseră și se iubiseră noaptea trecută. Abia acum înțelegea ce voise mama ei să-i spună cu „al nouălea cer”!

Soneria insistentă îi întrerupse visarea. Vru să se ridice, dar mâna lui Rolt se încleștă în jurul taliei ei. Se uită rapid la el și văzu că încă dormea. Vrând să nu-l deranjeze, întinse mâna peste el și răspunse la telefon înainte să mai sune încă o dată. În ultima clipă, își dădu seama că liniile deranjate de furtună fuseseră reparate.

– Casa Matthews, șopti ea.

– Alanna, sunt Kurt. Te-am trezit?

– Nu chiar.

Gândul că se afla în pat cu Rolt în timp ce vorbea cu Kurt o făcu să roșească.

– Încerc să sun de mai bine de o oră, dar cred că furtuna a defectat liniile telefonice.

– Da, știu.

– Am sunat să aflu dacă știi când a plecat Rolt de acasă. Ar fi trebuit să ne întâlnim la ora nouă și încă n-a ajuns.

Privirea ei se opri asupra ceasului de pe noptieră. Era zece fără un sfert. Înghiți în sec, neavând puterea să-i spună că Rolt încă dormea, alături de ea.

– Nu, nu știu. Poate că a dormit mai mult.

Se consolă cu gândul că nu mințea în totalitate.

– Furtuna a doborât câțiva copaci. Poate că așteaptă ca drumul să fie eliberat, sugeră Kurt.

– Da, e posibil. Dacă vorbesc cu el înainte să-l vezi tu, am să-i spun să te sune.

– Mulțumesc, eu...

Alanna nu auzi restul propoziției. Mâna lui Rolt se mișcă și-i luă telefonul, fără ca ea să se poată împotrivi.

– Kurt, sunt Rolt.

Era pe jumătate aplecat asupra ei, cu buzele aproape lipite de colțul ochilor ei. Alanna abia mai respira și era sigură că, la celălalt capăt al firului, Kurt era la fel de surprins.

– Kurt, mai ești acolo? întrebă Rolt, cu ironie în glas.

Își coborî buzele asupra gurii ei, dezmierdând-o ușor. Ea se feri, stânjenită de ideea că Rolt putea să facă dragoste cu ea în timp ce vorbea la telefon cu fratele lui. Nu putea să-i permită asta, dar greutatea lui Rolt o împiedica să se miște. Își mișcă ușor capul, permițându-i să-și îndrepte atenția asupra gâtului ei delicat.

Auzea vocea lui Kurt, dar era mult prea tulburată de senzațiile pe care le simțea ca să fie atentă la cuvintele lui.

– Îmi pare rău că n-am ajuns la întâlnire. Amândoi am adormit foarte târziu aseară și Alanna s-a gândit că e mai bine să mă lase să dorm mai mult în dimineața asta. Nu-i așa, draga mea?

Rolt râse ușor, aproape de pielea ei, înfiorând-o.

– Rolt, nu! șopti ea.

– Hai să ne vedem la unu și jumătate. E bine pentru tine?

Gura lui continuă să exploreze, coborând între sânii ei.

– Și spune-i doamnei Blake că voi fi reținut fără voia mea până la prânz.

Se ridică și se aplecă asupra ei ca să pună receptorul în furcă. Se opri asupra ei, fixându-și privirea asupra obrajilor ei îmbujorați.

– Unde rămăseserăm?

Mult mai târziu, Alanna stătea la pieptul lui, respirând în același ritm cu el. Un zâmbet plin de satisfacție îi înflori pe buze. Ar fi vrut să rămână în acea poziție ore în șir, dar un sunet care se auzi din stomac îi aminti că nu mai mâncase nimic de aproape douăsprezece ore. Probabil că Rolt era în aceeași situație... Deși n-ar fi vrut, se ridică din pat și își puse halatul lui, găsit pe spătarul unui scaun.

– Unde te duci? se auzi vocea lui lenevă.

– Să pregătesc micul dejun.

Se întoarse către el și-l văzu pe jumătate ridicat, sprijinit într-un cot. Pieptul lat era dezvelit, iar pielea bronzată sclipea în lumina soarelui.

– Vino aici!

Alanna se apropie la câțiva centimetri de pat. Rolt întinse mâna și o mângâie pe picior, insistând în spatele genunchiului.

– Nu ai mâncat nimic aseară, protestă ea slab. Cu siguranță ți-e foame.

– Apetitul meu n-are nici o legătură cu mâncarea.

Îi desfăcu halatul și o privi câteva clipe admirativ.

– Cred că o să-ți ard toate hainele și o să te oblig să porți numai asta! Evident, în cazul ăsta n-aș mai pleca de acasă...

Sunetul care se auzi din stomacul ei rupse legătura care se stabilise între ei.

– Ar fi mai bine să pregătești masa, zâmbi el brusc. Nu vreau să leșini aici!

Rolt coborî peste câteva minute, proaspăt bărbierit și îmbrăcat într-un costum elegant. Zâmbetul pe care i-l adresă îi făcu inima să bată mai repede.

Mâncară în liniște, ca un cuplu care nu are nevoie de cuvinte ca să se înțeleagă.

– E timpul să plec, spuse el la un moment dat.

Alanna se ridică odată cu el.

– Te duc până la locul unde ți-ai lăsat mașina.

În fața ușii de la intrare, Rolt se opri și o privi cu atenție.

– Ai să-ți muți lucrurile în camera mea?

Mâna lui se strecură pe sub halat, cuprinzându-i sânul.

– Sau vrei să mă mut eu în camera ta? întrebă el, încet.

– Îmi mut eu lucrurile.

Mâna lui continuă să-i dezmierde pielea, în timp ce gura lui flămândă i-o cuprinse pe a ei.

– Ar fi mai bine să plecăm acum, altfel o să stăm toată ziua în casă.

Alanna ieși din casă zâmbind larg. Îi făcea plăcere să observe că prezența ei avea un asemenea efect asupra unui bărbat atât de calculat și stăpân pe sine ca Rolt.

Capitolul 9

Tacâmurile de argint străluceau pe fața de masă. Paharele de cristal luceau în culorile curcubeului, în ton cu farfuriile de porțelan. Alanna mută aranjamentul floral câțiva centimetri, întrebându-se dacă Rolt va sesiza că sunt aceleași flori pe care le avusese în buchetul de mireasă.

Făcu un pas înapoi și studie masa. Lumânările aveau un aer solemn în sfeșnicele de argint, iar șampania se răcea în frapieră.

În bucătărie, supa se încălzea pe aragaz, salata aștepta în frigider alături de desert, iar fripturile erau pregătite. Totul era gata pentru sosirea lui Rolt.

Inclusiv ea. Alanna plutise toată ziua pe norișori. Acum purta o rochie vaporoasă, ce-i dădea o alură feminină și incitantă. Mai mult plutind, se duse către ușa bantantă care dădea către ponton și se încruntă la soarele care apunea.

– Te rog să apui mai devreme azi, îi ceru ea. Nu putem avea o cină romantică, la lumina lumânărilor, dacă tu strălucești pe cer.

O mașină opri în fața casei. Alanna se răsuci grăbită pe călcâie, așteptând cu sufletul la gură momentul sosirii lui. Intră în cameră cu pași mari, cu o atitudine glacială ce-i îngheță Alannei zâmbetul pe buze.

Privirea lui se plimbă asupra mesei și se fixă asupra ei.

– Ce înseamnă asta? Sărbătorești victoria?

Alannei nu-i venea să creadă. Nu putea fi același om care plecase azi-dimineață. Sau, mai exact, la prânz...

– Nu înțeleg ce vrei să spui, răspunse ea, nesigură.

– Nu înțelegi? ricană Rolt.

Ea tresări. Crezuse că Rolt terminase cu umilințele și zeflemeaua!

– Kurt n-a venit la întâlnire.

– Nu înțeleg!

– Serios? replică el, indiferent față de expresia ei confuză. I-a lăsat secretarei mele un mesaj, cum că va fi reținut fără voia sa. Exact asta a fost expresia – reținut fără voia sa.

Alanna își aminti că Rolt folosise exact această expresie dimineață.

– Și ce-i cu asta? ceru ea explicații.

– Ai încercat să mă duci de nas!

– Cred că nu știi ce spui!

– Nu știu?

Rolt îi evită privirea, ca și când n-ar fi suportat s-o vadă. Peste câteva secunde, o cercetă insinent.

– Ai reușit să mă păcălești! Nu mi-a trecut prin cap nici măcar o secundă, atunci când am plecat dimineață, că te vei întâlni cu Kurt la prânz! Și tu știai asta prea bine!

– Nu l-am întâlnit pe Kurt! protestă ea.

El o privi cu suspiciune.

– Unde ai fost în după-amiaza asta, Alanna? Am dat telefon și n-a răspuns nimeni. Și nici la părinții tăi n-ai fost!

– Am fost în oraș, îi arătă ea sticla de șampanie. Ca să cumpăr șampanie pentru cină.

– Și, pură coincidență, se întâmplă ca fratele meu să fi fost reținut fără voia sa, exact în același timp, nu?

Maxilarul i se zbătu cu furie.

– Dar ăsta e adevărul. Am fost în oraș, am cumpărat șampania și am venit direct acasă, fără să mă întâlnesc cu nimeni.

Ochii ei se umplură de lacrimi amare.

– Și te aștepți să te cred?

Ea își mușcă dureros buza.

– Nu mă aștept la nimic!

Vocea îi era înecată. Încercă să fugă din cameră, dar Rolt o prinse de mână și o răsuci către el.

– Negi că nu e prima oară când te întâlnești cu Kurt, de când ne-am căsătorit? se răsti el.

Ea păli și făcu ochii mari, inspăimântată.

– Credeai că n-o să aflu de întâlnirea de ieri?

Ieri... Părea că trecuse mai mult timp de când îl întâlnise pe Kurt în parcare. Dacă aflase acest lucru, nu-i de mirare că a bănuit-o și astăzi. Dar după ce se întâmplase în timpul nopții și azi dimineață, cum își putea închipui așa ceva?

– Cum... cum ai aflat?

– Bârfă de birou. Are prostul obicei de a circula rapid, mai ales când este un potențial scandal. Cineva v-a auzit pe hol, când stabileați întâlnirea.

– M-am întâlnit cu el, da. Dar n-a fost un lucru murdar, așa cum sugerezi tu.

– Vrei să spui că nu te-a ținut în brațe și nu te-a sărutat? o persiflă el. Nici măcar de dragul vremurilor trecute?

Indiferent ce-ar fi spus, Rolt n-ar fi crezut-o.

– Eu zic să încetăm discuția. Ce rost are să mai discutăm, când tu deja ai stabilit că sunt vinovată?

– Faptele vorbesc de la sine!

– Faptele! Ce știi tu despre fapte?

Emoția o gâtuia.

– Tu n-ai vedea adevărul, oricât ar fi de evident.

– Un lucru e sigur.

Rolt îi eliberă brațul și se îndepărtă puțin, furios peste măsură.

– Îți interzic să-l mai vezi pe Kurt!

Dacă n-ar fi folosit un ton atât de autoritar, Alanna poate ar fi recunoscut că n-o interesa Kurt. Așa, însă, văzu roșu înaintea ochilor.

– Crezi c-o să mă oprești? Cum? Ținându-mă prizonieră în casă? Tot voi găsi o cale să scap! Nimeni nu-mi spune ce să fac, nimeni nu-mi poruncește! Mă văd cu cine vreau, când și unde vreau! Iar tu nu mă vrei opri!

– Ai jurat cândva că o să-mi faci viața un calvar! Atunci mi s-a părut amuzant, dar te-am subestimat.

Vocea lui joasă era chiar mai amenințătoare decât dacă ar fi urlat.

– Ești mai înșelătoare și mai alunecoasă decât aș fi crezut! Ești soția mea, Alanna. Încearcă să-l mai vezi pe Kurt și vei descoperi consecințele gestului tău!

– Ce poate fi mai rău decât ceea ce mi se întâmplă deja? Nu sunt singura care distruge viața celorlalți! Tu ai început, distrugând relația mea cu Kurt și șantajându-mă să mă mărit cu tine. În ceea ce privește faptul că sunt soția ta... Acest lucru se poate schimba. Și-l voi schimba, Rolt! Nimic nu mă poate obliga să rămân măritată cu tine.

– Nimic?! Cum rămâne cu părinții tăi? În momentul în care vei intenta divorțul, eu nu-i voi mai susține financiar.

– Tatăl meu va trebui să plătească pentru greșelile sale, așa cum fac și eu, răspunse Alanna fără ezitare. Iar mariajul cu tine a fost greșeala vieții mele!

– Mă voi lupta cu tine, Alanna, o avertiză Rolt. Nu vei divorța de mine și nu te vei mărita cu fratele meu!

– Nu mă voi mărita cu el, clătină ea din cap. Nu vreau să mai am de-a face cu bărbații. Nici un bărbat nu merită să suferi pentru el.

Un zâmbet amar apăru pe fața ei.

– Știi care e ironia? Când Kurt m-a acuzat pe nedrept că am o aventură cu tine, te-am învinovățit, crezând că manipulezi lucrurile în favoarea ta. Acum tu mă acuzi că mă văd cu Kurt. O acuzație la fel de falsă! De data asta, numai eu sunt vinovată, pentru că nu știam nimic despre bărbați. Dar tu m-ai învățat, Rolt. M-ai învățat foarte bine!

Încercă să treacă pe lângă el, dar Rolt îi aținu calea. Ridică ochii către el și descoperi cu surprindere o privire de animal hăituit.

– Unde crezi că pleci? o provocă el.

Pentru o fracțiune de secundă, Alannei i se păru că vede în ochii lui aceeași durere pe care o trăise și ea. Dar își dădu seama că era vorba de orgoliul masculin, prea fragil ca să suporte respingerea.

– Ți-am spus, plec! Plec din casa asta, din căsătoria asta! Plec de la tine!

– Ce-ai vrea să fac? Vrei să cad în genunchi și să te implor să rămâi? Vrei să mă târăsc? Asta vrei?!

– Ar merita să-l văd pe uriașul din Mesabi la picioarele mele, râse Alanna amar, printre lacrimi.

– Te-ar satisface să mă vezi în genunchi? întrebă el cu asprime.

– Deloc!

Nu dacă ar face-o din orgoliu.

– Orice aș face, tot nu te-ai răzgândi, nu-i așa?

– Aș vrea să știu un singur lucru. Înainte de scena de seducție de aseară, știai că m-am întâlnit cu Kurt?

– Da.

Chiar dacă se aștepta la acest răspuns, Alannei nu-i venea să creadă. O lacrimă fierbinte i se prelinse pe obraz.

– Ce fraieră am fost! Ai făcut dragoste cu mine doar pentru că ți-era teamă că fratele tău va fi primul bărbat din viața mea. Nu mi-aș fi imaginat că dragostea poate fi atât de umilitoare!

– Dragostea!

Rolt o zgudui cu violență de umeri.

– Habar n-ai ce înseamnă dragostea!

O ridică pe vârfuri, la doar câțiva centimetri de chipul lui.

– Își dai seama cum m-am simțit eu săptămâni la rând când stăteam în casă, știind că tu te întâlnești cu

Kurt? Mi te imaginam în brațele lui, sărutându-l... Poți să înțelegi cum mă simțeam ori de câte ori vedeam respingerea din ochii tăi? Dragoste...

Rosti cuvântul cu amărăciune.

Alanna era înmărmurită, nevenindu-i să creadă.

– Am fost fascinat de fiica lui Dorian Powell de când era o adolescentă. Când te-am revăzut, femeie în toată firea, mi-am dat seama că te iubesc. Te iubesc și acum! Da, te-am forțat să te căsătorești cu mine – am trișat, am manipulat, am șantajat. Aș fi făcut orice să devii soția mea. Recunosc, n-am jucat corect, dar cine a zis că viața e corectă? Am crezut că, în timp, mă vei iubi. Noaptea trecută...

Clătină din cap și-i dădu drumul, lăsând fraza în aer.

– Iar azi te întâlnești cu Kurt!

Alanna își recăpătă glasul.

– Dar nu m-am întâlnit cu el.

– Alanna, nu mă minți! oftă el din greu.

– Eu nu te mint. Dar tu? șopti ea.

Rolt se încruntă, nelămurit.

– Să mint? Despre ce?

– Tu chiar... mă iubești?

Făcu o pauză și-și drese glasul.

– Nu asta ți-am spus tot timpul? Te iubesc, Alanna!

Declarația nu era însoțită de flori sau discursuri, dar era, în simplitatea ei, profundă și emoționantă.

– Și eu te iubesc, Rolt. Am încercat să rezist acestui sentiment încă de când ne-am căsătorit. Mi-am impus să cred că e doar atracție fizică, dar nu am reușit. Singurul motiv pentru care m-am întâlnit ieri cu Kurt a fost să mă asigur că încă îl iubeam. Nici măcar nu mai sunt sigură că l-am iubit vreodată... Știu doar că acum nu-l iubesc. E drăguț și țin la el, dar tu ești cel pe care îl iubesc.

El o privi precaut.

– Și astăzi...

– Astăzi am fost în oraș, am cumpărat șampanie și am venit direct acasă. Nu l-am văzut pe Kurt, eram prea nerăbdătoare să vin acasă și să pregătesc cina. Ar fi fost prima noastră cină adevărată ca soț și soție, o a doua noapte a nunții, cu lumânări, șampanie și flori... Pentru că te iubesc.

Rolt își afundă fața în părul ei, tremurând de emoție.

– Pentru mine e destul să crezi numai că mă iubești. Dă-mi ocazia să-mi răscumpăr greșelile. Dar, te rog, nu mă părăsi, Alanna. Nu mă părăsi!

– N-am să te părăsesc niciodată! șopti ea jurământul.

– „Niciodată" reprezintă prea mult timp.

– Niciodată! repetă ea promisiunea.

Sfârșit